UKRAINIAN NEWS
The only Ukrainian Weekly
West of Winnipeg
10967 - 97 Street
Edmonton, Alberta, Canada
Phone: 422-5708

RETURN REQUESTED

Річна передплата
в Канаді — $4.00
Окреме число: 10 центів

УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ
UKRAINIAN NEWS

1867 1967

21
ВЕРЕСНЯ, 1967
Число No. 38
тижневик "УВісті" виходить щочетверга в Едмонтоні
Рік XXXIX Vol. XXXIX
SEPTEMBER 21, 1967

Франція збільшує допомогу для Квебеку

Французький міністер освіти Ален Пейрфіт, який прибув на відвідини до Квебеку, заявив, що Франція збільшить удесятеро допомогу на культурні та освітні цілі Квебеку.

Французький уряд, який досі давав для 90 квебекських студентів стипендії для студій у Франції, збільшить протягом трьох років число стипендій до 1,000. Франція підготує окремі кадри вчителів, які залежно від потреби, поїдуть навчати в квебекських школах.

У Квебеку і в Парижу будуть зорганізовані два окремі осередки для вишколу вчителів для Квебеку. Створять теж французько-квебекський фільмовий осередок, що буде дбати про відповідні виховні фільми для мешканців Квебеку.

При університетах у Франції та в Квебеку будуть створені окремі студійні осередки, що вестимуть досліди, щоб допомогти Квеебкові краще розвиватися. Між іншим, одне з найближчих завдань — поправити господарство квебекськими лісами.

СССР має нову атомову ракету

Знавець атомової зброї британського міністерства війни Н. Камерон умістив у військовому журналі «Роял Форс Квортерлі» статтю, в якій твердить, що в Советському Союзі створили новий тип атомової ракети, яка має не одну, а десять бомб. Коли ракета злітає на землю, викидає всі десять атомових бомб, з яких кожна, маючи окремий мотор та керму, може летіти в іншому напрямі та нищити інший об'єкт.

Перед новою ракетою з 10 бомбами не захоронять ніякі дотеперішні протибомбові ракети.

НАСЕЛЕННЯ КАНАДИ: 20,405,000

Канада на цю пору має 20,405,000 населення. За минулий рік населення Канади зросло на 390,000 осіб, або приблизно на 1.9%. Найбільший зріст населення був у Британській Колюмбії і в Онтаріо.

Найбільше населення має Онтаріо — 7,149,000, за ним йде Квебек — 5,868,000; дальше — Британська Колюмбія з 1,947,000 і Алберта 1,490,000.

Менше як один мільйон населення мають Манітоба (963,000), Саскечеван (958,000) та інші провінції.

В 1961 р. Алберта мала 1,332,000 населення.

Вісім годин тривала у Чікаго боротьба поліції з молодими неграми, які розбивали камінням вікна, відповідаючи таким способом на «брутальність» поліції.

ВИКРИЛИ ЗАГОВІР ВІЙСЬКОВИКІВ ПРОТИ НАСЕРА

ПРОВІДНИК ЗАГОВОРУ ОТРУЇВСЯ

У Єгипті проведено численні арешти серед високих військових старшин та державних урядовців під закидом підготови державного перевороту. На чолі заговору стояв довголітній приятель Насера — віцепрезидент Абду Гакім Амер.

Причиною заговору була чистка в єгипетській армії після програної війни з Ізраїлем. За вістками з Лондону, Насер арештував понад 1,000 офіцерів і наказав суворе слідство, щоб устійнити, хто зі старшин винуватий за військову поразку Єгипту. Між тими, що попали в неласку, був теж його колишній приятель Амер.

Одначе старшини, включно з Амером, не хотіли погодитися зі своєю долею. Так виник плян заговору проти Насера. Заговірники хотіли захопити в свої руки команду над єгипетськими військами в районі Суезького каналу і примусити Насера припинити слідство проти старшин у справі програної війни та повернути давні пости старшинам, що попали в неласку чи були арештовані.

Насер, дізнавшись про плян заговірників, казав арештувати 50 високих старшин з Амером включно.

Насер запросив Амера до себе на обід, і гостя арештовано таки в мешканні єгипетського диктатора. Його не посадили в тюрму, а держали в домашньому арешті. Коли слідчі прийшли до дому Амера робити допит, він отруївся ціянкалієм.

Вістку про смерть Амера єгипетське радіо подало аж після 24 годин. Це запізнення сталось через бажання «певно встановити причину смерти».

Самогубство Амера викликало велику сенсацію. Амер був найближчий і найбільш фанатичний співпрацівник Насера. Він 1952 року поміг Насерові дійти до влади. Потім був міністром війни та начальним командувачем єгипетських військ. В 1956 р. Амер командував єгипетськими військами в боротьбі з англійсько-французькими військами у Суезькому каналі. Коли в 1964 р. Насер проголосив себе головнокомандуючим єгипетських військ, Амер став його заступником. І всі дивились на нього як на евентуального наслідника Насера, якщо б Насерові щось сталося. 1964 року Амер їздив на переговори до Москви і там одержав відзначення героя Советського Союзу.

Останні вістки з Єгипту говорять про дальші арешти серед старшин. Єгипетська газета «Аль Аграм» повідомляє, що з доручення Нассера арештовано ще 181 старшин та цивільних урядовців, між ними маршала летунства М. Махмуда та шефа розвідки С. Насра. Між арештованими є 31 старшин, яких вже раніш звільнено зі служби за провини в час війни з Ізраїлем.

Папа пройде операцію

Два визначні італійські лікарі д-р Фонтана і д-р Вальдоні, після оглядин папи, заявили, що, мабуть, доведеться робити операцію простати (передміхурової залози). Папа Павло VI, якому за тиждень сповниться 70 років життя, хворіє вже два тижні. Він перервав відпочинок у Кастельґандольфо і повернувся до Риму.

У зв'язку з недугою папи є пропозиція, щоб папу покищо заступала комісія, зложена з трьох старших кардиналів. Ця комісія вела б також справи, які звичайно полагоджував сам папа. Сподіваються, що папа, перед операцією, проголосить відповідний декрет. Це був би перший випадок у Католицькій Церкві, що кардинали заступали папу у веденні справ, застережених йому.

НА ЦЮ ПОРУ 300,000 АЛБЕРТЦІВ МАЮТЬ ПРОВІНЦІЙНЕ МЕДИЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

Албертський міністер здоров'я д-р Дж. Д. Росс подав до відома, що на цю пору 300,000 албертців охоплені Албертським медичним пляном. В цілому провінційна асекураційна компанія підписала 110,000 контрактів у справі медичного забезпечення. Тут включені й ті особи, за яких уряд платить частинно премію.

Інша асекураційна компанія Ем-Ес-Ай (лікарська кооператива асекурація) має забезпечених дальших 659,229 мешканців Алберти, з яких 80% мають т. зв. Групову асекурацію.

Чи Албертське медичне забезпечення охопить 90% усіх мешканців Алберти, як це плянував албертський уряд, встановляючи медичний плян, годі сказати вже тепер. Міністер здоров'я д-р Росс сказав, що це можна буде устійнити щойно після 2 - 3 місяців, коли будуть проведені докладні підрахунки.

БОМБА В СОВЄТСЬКОМУ ПАВІЛЬЙОНІ НА «ЕКСПО»

У неділю, 17 вересня, в советському павільйоні на «Експо-67» вибухла годинникова бомба, яка спричинила невелику пожежу. Експльозія й вогонь знищили частину різьб та рямців до образів, що були зложені в кімнаті поруч культурного відділу павільйону.

Службовці советського павільону пояснили, що вогонь зчинився від вибуху великої лямпи. Одначе поліція, яке вела слідство, знайшла дві 6-вольтові батерії і малий годинник японського виробу та інші частини пластикової бом-

Зміни в федеральному уряді

ПІКЕРСГІЛЛ, ГЕЛЛІЄР, КАДЬЄ НА НОВИХ ПОСТАХ

Прем'єр Л. Пірсон провів реорганізацію федерального кабінету. З посту міністра транспорту уступив довголітній провідник лібералів у парляменті Дж. В. Пікерсгілл. На його місце Пірсон призначив міністром транспорту дотеперішнього міністра оборони П. Геллієра, а міністром оборони став дотеперішній заступник міністра оборони Л. Кадьє.

Назагал зміни у кабінеті викликали некорисні коментарі преси. Пікерсгіл буде президентом новоствореної таки ним Канадської транспортової комісії. Дехто каже, що Пікерсгіл створив цю комісію на те, щоб мати вигідний пост без парляментарних та політичних клопотів та чварів.

П. Геллієр, на думку політичних коментарів, перейшов на пост міністра транспорту, бо це йому дасть змогу змагатися за становище провідника ліберальної партії на партійній конвенції, яка відбудеться десь з початком 1968 р. Як міністер оборони, Геллієр перевів досить критиковані та оспорювані реформи у війську. Не всі зміни вже вповні проведені. Геллієра завзято критикували передусім деякі високі військові старшини.

Новий міністер оборони Кадьє, досить обізнайомлений з ресортом оборони, мабуть, не уникне клопотів, що їх мав його попередник.

Нові правила для іміґрантів

ІМІҐРАНТ ДО КАНАДИ ПОТРЕБУЄ 50 ТОЧОК

Якщо кандидат на канадського іміґранта в час офіційної провірки здобуде 50 точок, для нього відкривається шлях у Канаду.

Міністерство іміграції видало нові правила для тих іміґрантів, які хочуть приїхати до Канади, а не мають ніякої рідні, щоб їх сюди стягнула. Нові правила входять в життя з днем 1 жовня ц.р.

Новий закон усуває дотеперішні обмеження щодо іміґрантів з Азії та Африки, а, крім цього, поширює поняття «рідні», яка може «спонзорувати» приїзд іміґранта до Канади.

Іміґрант, який без нічиєї опіки хоче їхати до Канади, мусить здобути принаймні 50 точок на всіх можливих — 100. Особи без освіти і фахового вишколу не можуть мати 50 вимаганих точок.

Підрахунок точок

Підрахунок на точки виглядає в загальному так: за кожний рік школи зараховують 1 точку; 10 точок має іміґрант, який ще не має 35 років; 10 точок дає знання англійської або французької мови; 10 точок має той, кому обіцяли працю в Канаді. 30 точок вартий фаховий вишкіл і попит у Канаді на людей даного фаху.

Коли хтось має у Канаді рідню, яка не спонзорує приїзду іміґранта, це все ж таки рахується за 5 точок.

Іміґраційний службовець, на підставі власної оцінки особи іміґранта, може додати від 1 до 15 точок. Якщо кандидат на іміґранта, на думку службовця, дасть собі раду в Канаді, він може бути допущений, навіть не одержавши 50 точок. У цім випадку, однак, потрібний окремий дозвіл.

Два роди «рідні»

Новий закон розрізняє два роди «рідні». Перший рід — це близька рідня: чоловік і жінка, наречений і наречена, неодружені сини чи дочки нижче 21 років життя, батьки або дід та баба поверх 60 років життя, сироти, брати, сестри, братанки та сестрінки, внуки нижче 18 років життя. Ця категорія іміґрантів може приїхати до Канади, на запрошення рідні, якщо вони здорові і мають добрий характер.

Другий рід рідні — це дальша рідня, яка хоч якоюсь мірою поможе новому іміґрантові влаштуватися в Канаді. Щоб іміґрант міг приїхати на запрошення дальшої рідні, йому вистачає дістати 20 - 35 пунктів, залежно від його віку та спорідненння.

Нові приписи нормують доплив таких іміґрантів, які потрібні в канадському господарстві.

Коли зважити, що Канада протягом минулих 10 років втратила 172,800 вишколених фахівців, які виїхали до ЗДА, то самозрозуміло, що канадський уряд мусить старатися заповнити їхні місця новими, належно вишколеними іміґрантами.

У Ватикані зменшують папський почет

Папа Павло VI призначив комісію, складену з трьох кардиналів, яка має зайнятися реформою т.зв. папського двору. Т.зв. папський двір — це установа, яка сягає ще середньовіччя. До папського двору належать вояки різних т.зв. папських ґвардій та італійська шляхта, яка, в одягах різних орденів, виконує службу в церкві св. Петра в час великих торжеств.

Припускають, що число членів орденів буде зменшене або й загалом скасоване. Почесну службу вони будуть виконувати не в церкві, а в час авдієнцій державних достойників, коли відвідуватимуть папу.

Також буде зменшене число вояків т.зв. папської швайцарської ґвардії, яких тепер є 65. Залишиться лише тільки, скільки треба для сторожі брам Ватикану.

Членами комісії є шотляндський кардинал В. Т. Герд, голляндський кардинал М. Фюрстенберг та італійський кардинал Е. Форні.

Ціни на збіжжя падають

Канадська Збіжжева Рада має цього року клопіт з цінами на збіжжя. Сьогорічний врожай збіжжя в Канаді, не зважаючи на недорід у деяких околицях, був один з кращих. Добрий врожай був і в ЗДА, в СССР та в інших країнах Східної Европи, які звичайно купували збіжжя в Канаді.

Теж у Китаї врожай рижу був цього року кращий, як минулими роками. До того ж, внутрішні розрухи в тій країні не дуже сприяють торгівлі. Через це почали падати ціни збіжжя. В ЗДА ціна на збіжжя впала на 40 центів на одному бушлеві, а в Канаді — на 20 центів. Годі тепер сказати, чи це вже кінець зниж цін, чи, може, доведеться далі обнижувати ціну на збіжжя, щоб його продати.

Канадський міністер торгівлі Винтерс, відповідаючи на питання в цій справі, заявив, що фармери не мають чого боятися за ціни на збіжжя, бо належну ціну вони таки дістануть. З цього виходило б, що якщо ціни на збіжжя будуть падати дальше, то канадський уряд буде змушений доплачувати різницю з державних фондів.

600 ЛІСОВИХ ПОЖЕЖ В АЛБЕРТІ

До кінця серпня в Алберті було 600 лісових пожеж, які знищили поверх 16,000 акрів лісу.

Сьогорічні шкоди від вогню порівняно невеликі. Найгірші лісові пожежі були в 1956 р. тоді в Алберті згоріло 694,480 акрів лісу та піль.

Коротні вістки

• **Уряд Алберти** дасть один мільйон долярів на направу шляхів у південній Алберті. Шляхи були знищені під час великих сніжних опадів на весні цього року.

• **Направа** єдиного канадського корабля-літаконосця «Бонавентура» коштувала 11 мільйонів долярів. Будова корабля коштувала 6 мільйонів долярів.

• **Італійського** президента Джузеппе Сараґата, який приїхав на День Італії на «Експо-67», а потім був у Торонті, вітала 270-тисячна торонтська італійська спільнота.

• **Конґрес ЗДА** прийняв військовий бюджет на 1968 р. у загальній сумі 70 більйонів долярів. Це досі найвища сума, яку ЗДА видали протягом одного року на воєнні цілі.

• **У Чехословаччині** підлягають державній цензурі всі публікації. Нове розпорядження чехословецького уряду є відповіддю на домагання деяких письменників скасувати цензуру загалом.

• **Індонезія** відкликала службовців своєї амбасади в Пекіні, бо члени амбасади не можуть виконувати своїх обов'язків, а китайський уряд не дбає про належну охорону індонезійців перед нападами китайських т.зв. культурних революціонерів.

• **СССР та деякі сателіти** хочуть скликати з'їзд комуністичних партій світу з нагоди 50-річчя більшевицької революції. Припускають, що головною темою з'їзду буде осудження Китаю та його політики. Але Югославія і Румунія навряд чи погодяться на це.

• **Нові суворі** закони проти алькоголіків оголошено в Совєтському Союзі. Для впертих алькоголіків передбачені кари в окремих таборах праці, де "за допомогою праці" будуть алькоголіків «перевиховувати».

• **Голова сирійської** держави д-р Н. Атассі запропонував об'єднання Єгипту, Іраку, Альжиру та Сирії в одну державу, щоб якнайскорше знищити Ізраїль.

• **Фабрика** авт «Крайзлер» повідомила, що ціни на нові моделі авт вищі на 4.6%, або приблизно 133 дол., ніж минулого року. Компанія «Дженерал Моторс» підвищила ціни на нові авта приблизно на 110.00 дол. (3.6%) в порівнянні з минулим роком.

• **Під час** футбольного матчу в місті Кайзірі в Туреччині дійшло до великої бійки. Убитих було понад 40, а ранених — поверх 600. Прихильники обох дружин билися ножами, пляшками, стріляли з револьверів, і то не лише на спортовому майдані, а теж на вулицях міста.

Узбережні хати в Нюпорт Біч, у Каліфорнії відділяє від хвиль Тихого океану лише вузька смуга піску, шість футів завширшки. Місто витратило 150,000 долярів на боротьбу з оке-

1900-РІЧЧЯ СМЕРТИ ВЕРХОВНИХ АПОСТОЛІВ ПЕТРА І ПАВЛА

о. М. МАРУСИН

Верховні апостоли Петро і Павло, згідно з переданням умерли того самого дня, за цісаря Нерона, 67 року. Павлові, як римському громадянинові, стяли голову за мурами міста, на місці, що нині називається «Тре Фонтане», тобто три джерела, бо як впала на землю Павлова голова, то з трьох місць виплила джерельна вода. Петрові довелось постраждати на хресті, як ізраїльтянинові з Ветсаіди, першому Христовому намісникові на землі. Його повісили головою вниз на тому місці, де нині Ватиканські сади.

Під кінець своєї четвертої місійної подорожі апостол Павло зустрінувся, згідно з твердженням св. Діонисія, разом з верховним апостолом Петром в місті Коринті і «звідти разом від'їхали до Італії, де й мучеництвом закінчили своє життя». Коли ж прибули до Риму, застали тут великі зміни. На місці старих домів, спаленого в 64 році міста, видніли нові пишні будови, поставлені коштом численних багатих римлян, що їх Нерон засудив на смерть, а майно їхнє пограбував на користь держави.

Люди в Римі жили в постійній тривозі, бо від тирана можна було кожного дня сподіватись найтяжчих кар. По вулицях вешталися добре плачені шпигуни й донощики.

I

Обидва апостоли не належали до тих, що вміють ховатися і мовчати. Щоб «слово Боже не було зв'язане», почали знову сміливо проповідувати Христа і Євангелію. Так, отже, майже одночасно мусіли попасти у в'язницю, мабуть, т.зв. Мамертинську.

Це друге ув'язнення передусім для Павла було прикре. Бо за першим разом він міг ще перебувати у винайменім домі і там проповідувати Боже слово. Тепер його просто закували в кайдани. До того, з вірних його учнів тільки єдиний Лука, лікар та євангелист, був біля нього. Інші були на далеких місійних роботах. Також судді цим разом були суворі. З наказу цісаря дивились на апостолів як на головних ворохобників народу і тих, що спричинили відому пожежу Риму. Св. Павло сам каже в листі до Тимотея: «При моїй обороні не було нікого при мені, а всі покинули мене» (2 Тим. 4, 16).

Правда, в Римі була тоді вже немала громада християн, а за Тибром, на т.зв. Трастевере, жила тоді добре зорганізована жидівська громада, але ніхто не подав бідним в'язням помічної руки. Тільки Господь був при них і «визволив з пащі лева», як це образово говорить сам апостол. І деякі старовинні історики, в тому Євсевій, під цим словом «лева» розуміли не кого іншого, як самого цісаря Нерона. Та певнішим є, що тут апостол просто наводить слова 22 Псалма і загально говорить про ту тяжку небезпеку, в якій знайшовся. Що цим «левом» не міг бути Нерон особисто, ясно з того, що Нерон від 66 до 68 року був поза Римомо, а саме в Греції.

Петро і Павло терпіли в царській в'язниці голод і спрагу, знущання і холод. Павло саме тоді просив Тимотея, щоб прислав йому той плащ, що його апостол лишив в Трояді, а разом з плащем і деякі книги і пергамен, бо цього йому бракувало. Апостол хотів мати при собі і Марка, що був довголітнім «секретарем» св. Петра і добре знав Рим, але Марко, на жаль, з невідомих причин не прибув.

Єдиною потіхою для обох в'язнів були хіба нечисленні учні, що потайки приходили до в'язниці і відвідували обох верховних апостолів, між ними певно кандидати ієрейських, а може й епископських свячень. Великі клопоти Луки можна собі тільки уявити, коли він сам мусів усім займатись і шукати за грішми, щоб заплатити сторожам в'язниці і бодай трохи улегшити долю апостолів.

II

Тим часом судовий процес закінчився вироком смерти. Як сказано напочатку, Павла засудили на смерть за римським законом, тобто на кару меча. До в'язниці мусів, отже, прийти один з сотників з ним кількох преторіянів, може й громадка християн, напевно, й однокровних Павлових братів з Трастевере. Преторіяни, взявши в'язня всередину, повели за місто. Поки виконали присуд, ще раз, згідно з законом, мали побити засудженого палицями. Тому прив'язали Павла до дерева і здерли з нього одіж. Потім на його старече й худе тіло посипались жорстокі удари. Це не перші в житті, але тим разом останні і найтяжчі.

Для мучителів Павло був людиною, над якою закон не має милосердя. Скривавлене тіло апостола гнулось, як билина, додолу. Не треба було вже й окремо намагатись катові, щоб схилити голову додолу. Один знак сотника вистачав, щоб екзекутор кари відтяв наймудрішу і найціннішу голову, яка була під сонцем, голову апостола Павла.

Така була смерть 1900 років тому апостола народів — Павла з Тарсу, юдея з роду Веніямина, за законом римського громадянина, рабина і вченого в Мойсеєвому законі, ізбраного Христом апостола і благовісника між народами.

Того ж самого дня в цирку Нерона на Ватиканському горбку виконано другий присуд смерти. Там розп'яли на хресті Симона Петра, верховного апостола, «скелю», на якій збудована Христова Церква. Просив він тільки, щоб розп'яли його головою вниз, бо так випадало йому, учневі Господа Ісуса.

Петра поховали християни на тім місці, де колись Нерон запалював «смолоскипи Назорея», тобто на тім місці, де нині головний вівтар собору св. Петра, а Павла поховали за мурами Риму.

III

Довге й цікаве було б оповідання про почитання їх гробів і про будову святинь, що красуються й досі, як дві великі базиліки — одна у Ватикані, а друга при дорозі до Остії. Та в ювілей апостолів, у 1900-ліття їх мучеництва, увага наша передусім спочиває на їхній жертві крови, що її пролляли за Христа.

Цього року, разом з ювілеєм верховних апостолів, святкуємо також один нам дуже близький ювілей, а саме 100-ліття канонізації св. Йосафата, який пролляв кров свою за віру і за єдність християн.

Верховні апостоли згинули за Нерона, як в'язні, позбавлені всяких людських прав. Не помогло Павлові римське громадянство, а цісарська влада зігнорувала слова Петра про льояльність супроти держави: «Бога бійтеся, царя чтіте». Та вже в 68 році повстання римлян позбавило Нерона влади, і він сам учинив самогубство. А ще за два роки згоріли в Римі святині Юпітера й Міневри. Прийшов день, коли поганському Римові не помогла ні сила, ні багатство, ні розкоші. Наука Євангелії перемогла. Бо вона куплена ціною крови. Тому її вартість ніколи не зменшується.

УКРАЇНСЬКИЙ ДЕНЬ У ВАНКУВЕРІ

УКРАЇНСЬКИЙ ДЕНЬ У ВАНКУВЕРІ: королева контесту Соня Вирстюк (сидить) і княжни (зліва направо): Віра Климко, Ірина Моцик і Тереза Лашин.

У 100-річчя Канади, 50-річчя відродження української державности та українських збройних сил і 25-річчя створення УПА в'яжуться в наших серцях в одно нерозривне звено великих пропам'ятних подій, що глибиною свого історичного змісту та політичної далекосяглости говорять до нас мовою доконаних фактів та високих заповітів праці і жертви для України й нашої прибраної батьківщини — Канади, — сказав п. М. Заяць, голова ванкуверського відділу КУК і кол. сотник УГА, який був промовцем на зібранні з приводу Українського дня.

Сьогорічний Український день, що відбувся на розлогому майдані Українського католицького центру, проходив під знаком загальноканадських і національно-українських ювілеїв.

Під звуки сурми піднято канадський та український прапори. Крім промови, у програму Українського дня входили різноманітні, добре підібрані й добре виконані точки, як виступи танцювальних груп «Дніпра» під проводом п. В. Юнга, дітей «Квіти України» — школи п-і О. Крипс та дівочий квінтет «Волошки» під диригентурою п-і К. Козак.

Завершенням програми був традиційний вибір королеви і княгинь Українського дня. З уваги на велику кількість розпроданих книжечок (на суму бл. 1000 дол.) перше місце зайняла Соня Вирстюк, членкиня місцевого відділу СУМ, що під рясні оплески приявних була проголошена королевою Українського дня. Її княжнами були Тереза Лашин, Віра Климко й Ірина Моцик.

При відділі КУК був створений окремий комітет, що підготовив та провів Український день. До комітету, головою якого був п. Н. Петриків, входили пані: О. Заяць, А. Трач, Я. Татарнюк, Н. Ласківська, О. Воробець і пп.: М. Заяць, М. Татарнюк, А. Цитульський, С. Лашин і Г. Романчук.

Організацію контесту займалася п-і Ярослава Татарнюк, а дівчата-контестантки працювали віддано, щоб придбати значну суму на бюджетові зобов'язання і потреби відділу КУК.

Беручи під увагу кволість нашого організаційно-громадського життя на терені Ванкуверу, недостачу ідейних діяльних людей і заабсорбованість наших людей своїми особистими матеріяльними справами, годиться висловити признання організаторам Українського дня і виконавцям його програми. Вони добре попрацювали, щоб Український день був направду маніфестацією одности українських та національних українських ідей, які споюють нас в одну нерозривну українську родину, свідому своїх національно-політичних та історичних завдань.

В ОНАТРІО МЕНШІ ПОДАТКИ ВІД ДОМІВ

Онтерійський уряд дістав податковий звіт і зараз же оповістив, що він приймає рекомендацію комісії, яка пропонує, щоб він перебрав на себе частину муніципальних і шкільних податків.

Це значить, що провінція заплатить муніципалам одну третю вимірених податків від мешкальних домів, а домовласники заплатять дві третіх.

ГУРТОВІ ДОСТАВЦІ ДЛЯ
Шпиталів • Інституцій • Готелів • Кемп Мотелів • Парлорів крась
— ВСЬОГО —
БІЛИЗНИ • БЛЕНКЕТІВ
Простирал • Бедспреды і інше.
J. H. HUNTER CO. LTD.
99 Water St. MU 4-537·
Vancouver 3, B.C.

NEVILLE WORLD TRAVEL SERVICE

НЕ ПРОПУСТІТЬ ДОБРОЇ НАГОДИ!
Корабель
АЛЕКСАНДЕР ПУШКІН
МОНТРЕАЛ — ЛОНДОН — ЛЕНІНГРАД
ВІДПЛИВАЄ — 30 квітня, 1 червня, 4 липня, 8 серпня, 10 вересня, 12 жовтня.
ВІЗИ ДЛЯ ВІДВІДУВАЧІВ — На візи, щоб відвідати села, треба почекати від 6 до 10 місяців.
ВІЗИ ДЛЯ ТУРИСТІВ — протягом п'яти днів.
Нові низькі ціни проїзду — Заощадіть до $250.00 літаком або морем
У СССР — безпосередні агенти
Можете сплатити пізніше — 10% завдатку.
Тільки $32.00 проценту на рік від $1,000.00.
Замовляючи квиток у нас, ви не платите більше.
За докладними інформаціями зверніться до
Kathy Sprague, Maurice Miles or Bob Neville
NEVILLE
World Travel Service Ltd.
Professional Bldg., 10844 Jasper Ave., Ph. 429-3374
(formerly Westmount Travel Service)

OLSON VIOLIN SCHOOL
OLSON GUITAR SCHOOL
Доставляє інструменти для вжитку вдома.
Підготовляє керівників для симфонії й оркестри
9926 - 103 St., EDMONTON
Tel.: 439-8152; 422-4324

Done-Rite Floors
пропонує своїм костумерам доставу та інсталяцію усіх родів карпетів, лінолеум, плиток (тайлів), арборайт-у та плиток (тайлів) на стіни.
Зайдіть до нас на адресу 11812-82 Стріт, Едмонтон або телефонуйте на число: 479-4654 або 479-7664.

Приємно проведете час та покріпитеся смачними стравами в модерному й гарно урядженому
РЕСТОРАНІ І ДАЙНІНГ ЛАВНДЖ
КАРПАТІЯ
10266 - 97 Стріт, Едмонтон, Алта. Тел. 424-1213
Поручає своїм Шановним Гостям великий вибір канадських та европейських страв та різнородних напитків. Винаймаємо наш ресторан на весілля, ювілейні прийняття та інші гостини.
УПРАВА РЕСТОРАНУ "КАРПАТІЯ"

ВИНАЙМАЄМО
НОВУ ПАРАФІЯЛЬНУ ГАЛЮ
на родинні і громадські імпрези
Приготовляємо весільні прийняття по приступних цінах.
Парафія св. Володимира в Калдер (Едмонтон)
12726 — 119 стріт. Телефон: 455-5425 або 479-3654

ПАЧКИ ДО ЕВРОПИ І АЗІЇ
Найстарша висилкова фірма на Західну Канаду, яка висилає найкращої якости матеріяли англійського виробництва.
Висилаємо теж різні машини, виготовлені в СССР, як самоходи, мотоциклі, холодільні, телевізори та багато інших речей.
Оплата за висилку пачки з Англії 8.50 дол., без різниці, чи пачка коштує 40.00 дол. чи 300.00 дол.
М. Лаврин
Overseas European Trading Co.
Tel.: 424-6860 — 9753 Jasper Ave., Edmonton, Alta.

МОТРЯ

Історична повість (19)

БОГДАНА ЛЕПКОГО

— А вам то Пан Біг не жалував язиків, — каже той, що його брали на кобеняк. — Вус, тихо сиди, як бороду голять!

— Диви який! Вже двірської поливки хлипнув і гетьманського хліба покушав та й гадає, що й він чоловік. Співай, кажуть тобі!

І козак з-під Миргорода затягає другу пісню, та таку сумну і тужливу, що, здається, від неї ввесь степ осотується імлою.

Лиш коні порскають, вудилами дзвонять і бренькають козацькі шаблі.

Чуйкевич нагнав свого коня, щоб не ликати порохів, курить люльку на короткім цибушку з мосяжним шоломиком, щоб іскра не запалила стебла, і думає. В нагрудній кишені в нього листи з гетьманської канцелярії, підписані самим писарем генеральним, з приложенням гетьманської печатки до сотників, крізь яких сотні проїздитиме Чуйкевич, щоб вони йшли йому на руку, щоб давали нічліг, хліб, коням обрік, а як треба, то й коней сотенних, ради поспіху. Вертаючи, віддадуть їх і знову свої окульбачать. Та ще була грамота писана по-російськи, на той припадок, коли б Чуйкевичеві довелось стрінутися в дорозі з яким під'їздом царським, щоб не було драки, які звичайно при таких зустрічах бували. А лист гетьмана до Кочубея Чуйкевич зашив у шапку. Тільки з головою можна його від нього відняти.

Та ще думає Чуйкевич над тим, яко його напучував Орлик. Ніби з книжки читав. І яка де дорога і які річки треба переїздити, або в брід переходити, і де треба тримати себе на осторозі перед гільтайством, що в лісах та на полях промишляє, і як до котрого сотника підходити, бо в кожного чоловіка свій «нрав і права». Хоч молодий, а як батько ним турбувався.

«Нинішню ніч, казав, можна їхати безпечно. Холодком і людям, і коням вигідніше, а дороги кругом Києва безпечні. У Києві тепер гетьман живе, недавно був і цар, перевітрено поля. Але завтрішню ніч радив переспати, бо так і для здоров'я, і для безпеки краще. Чуйкевич рад був слухати Орлика; «це голова, його колись не мине булава», — гадав собі, розуміється, по найдовшій жизні теперішнього гетьмана, Мазепи, до котрого його, Чуйкевича, тягнула якась дивна сила, як до нікого другого в світі. Він не міг забути ні голосу гетьманського, ні його ходи, ні погляду його очей, що читали в душі, як у відчиненій книжці. Довір'я, якого він зазнав, дістаючи в руки гетьманський лист, ще більше це прив'язання скріпляло. Чуйкевичеві здавалося, ніби гетьман іде поруч нього, ніби він стежить за кожним його кроком і знає наперед кожну його думку. А самого гетьмана так тяжко зрозуміти. «Кажуть, народ його не любить, нарікає, проклинає його з кістками, а все ж таки слухає його і не бунтується, як бунтувався перше. Мабуть, народ десь у глибині душі своєї чує, що гетьман добра йому хоче. Не грав же він комедії чині вранці з тим умираючим козаком при будові фортеці. Ввесь Київ про це тепер говорить, а завтра вістка піде по цілім краю. Який би він не був і щоб він не робив, мій гетьман, останусь йому вірним до смерти. Він нас до слави веде».

І на сам звук цього слова молодий козак почув якусь легкість у собі, ніби йому хтось крила до рамен причепив, і ніби ті крила несли його вперед, у невідоме, але гарне, краще від відомого, та будь якого...

Не зчувся, як коротка літня ніч минала, як від ставків і від озерець стало дихати опівнічним холодком. Озирнувся і не побачив нікого. Відбіг від своїх геть далеко.

«Пугу, пугу!» гукнув зі здорових грудий і ніби гомін відповіло йому багато голосів: «Пугу! пугу!»

Почувся прискорений тупіт, хропіт коней і свисти козаків. Окружили його вінком, кінські голови досередини, задні ноги на поле, так, як кінське стадо, що борониться від вовків.

«Що ж, панове товариство, пора нам спочити?» — питався.

—Гадаємо, пора, — відповіли, — година духів надходить, ще нас який з дороги зведе.

— Розложимо ватру, — казав той з-під Миргорода, — лихий святого огню боїться.

— Ото козак, — стали його знов товариші на решето брати, — ото козак, що лихої сили боїться.

— Коли б інше товариство, то може б і не боявся, — відгризся той.

— А дивіть, дивіть, — сміялися товариші, — дивіть, і нашій дитині виростають зуби, треба тобі, синку, заглянути до губи.

— Чортовій матері заглядайте, не мені, — сказав миргородець, котрому вже надокучили жарти.

— А чого ви так присікаєтеся до нього? — питався козаків Чуйкевич.

— Бо ми його любимо, хоч він такий поганий. Гарно співає.

— Ну, так злазіть з коней, розпалюйте ватру, будемо слухати його співу.

Задзвеніла зброя, стрепенулися коні, позбувшися тягару, козаки розпускали їм попруги й знімали сідла.

Незабаром горіла ватра, снувався синій димок, ніби шукав собі дороги до зір, кругом ватри на дергах лежали козаки, поспирані на кульбаки, а коні гризли траву.

Як котрий свиснув на свого, цей зараз відзивався, а як свиснув удруге, то біг скоро до свого пана.

— А ну, заклич ти свого, — казали миргородському товаришові, — заклич!

— Не хочу.

— Кажуть тобі.

— Не буду.

— То заспівай йому, може, прийде, — додав від себе Чуйкевич.

Почувся сміх.

— Не журися, — потішав козака Чуйкевич, — з кого ся насміваають, з того люди бувають.

— Чому ні! — відповів козак і знову, щоб спинити жарти, заспівав. Та вже не сумної, а жартовливої: «Ой під вишнею, під черешнею, стояв старий з молодою, як би з ягодою».

Співаючи вдавав і старого мужа, і молоду жінку, то старечим голосом шишкав, то високим жіночим сопраном співав, ніби два горла мав у своїй шиї.

— Ми гадали, що він дурний, а він комедіянт. Тобі б, небоже, до того тіятру пристати, що його студенти показують, от що.

Нараз чуйні козацькі коні насторожили уха. Збилися до купи, тихо.

Козаки теж замовкли і повернулися в тую сторону, куди головами звернені були коні.

— Не чути нічого... — сказав один, що мав найкращий слух.

— Хто з вас хоче, хай сяде на коня, — казав Чуйкевич, — і хай подивиться, що там. Лише не відбиватися далеко.

Зголосилося кількох. Чуйкевич вибрав того, що зголосився перший... Поїхав.

— Ватру згасити, окульбачити коні... Готовись!

Кожний козак стояв коло свого коня. Дехто доїдав шматок хліба з сиром, дехто потягав з тикви горілку для більшої охоти.

Козак, висланий на звіди, вернув. Казав, що наліво в долинці за ліском, чи байраком є якийсь хутір великий, чи слобідка і там щось поганого твориться.

— Горить?

— Дурний! Коли б горіло, то було би видно луну, це ж ніч. Мабуть, якісь гультаї на безборонних та ще сплячих людей напали. Летім!

Чуйкевич гнав напереді. Біля нього той, що їздив на звіди. Без крику їхали, без свистів і без дороги, навмання крізь поля і левади, крізь рови і річку, щоб скорше. В гайку зіскочили з коней. Двоє козаків лишилося, зібрали коней за поводи й тримали.

Чуйкевич з хлопцями посувався в напрямі села розстрільною один від другого на кілька кроків. Шаблі притримували руками, щоб бренькотом не зраджувати себе. Доводилося й спотикатись, і то не раз, бо як гарно було до півночі, так тепер зробилося погано. Але в козака очі, як у вовка, об дерево голови не розіб'є.

Бігли. Гайок був невеличкий, за гайком огороди, а там сільце. Городи перебігли чвалом, як у приступі і перед загородами нараз припали до землі. Чуйкевич був по середині лінії і мабуть по середині вулиці, що перетинала село. Хвилину наслухував.

Чув крики людий, плачі жінок, вереск дітий, рев худоби. Між людськими голосами, як грудки між горохом на решеті, попадалася груба московська лайка в батька і маму, в Бога і в чорта, отся безтяменна лайка, котрою лаються москалі без ніякої причини, прямо «для развлечения».

Вісті з Едмонтону

Катедральна церква – мати всім єпархіяльним церквам

КАЖЕ ПРЕОСВЯЩЕННИЙ ВЛАДИКА НІЛ

Ваша катедральна церква св. священномученика Йосафата належить до бл. 1,800 катедральних церков у світі; як інші, так і вона є мати церквам усієї єпархії, сказав Преосвященний Ніл, вітаючи з храмовим святом членів едмонтонської катедральної церкви.

Минулої неділі в катедральній церкві була врочиста архиєрейська Літургія. З Владикою співслужили: о. митрат В. Лаба, о. В. Бараник ЧСВВ, о. В. Чопей і о. Я. Федуник. Дияконував о. В. Волошин. Співав катедральний хор під керуванням п. Л. Пшика.

У проповіді Преосвященний Ніл вказав на св. Йосафата як світлий взірець для людей наших днів. У теперішній час екуменізму, зближення і кращого взаємного розуміння нам треба якнайбільше людей, які б своїм праведним життям і апостольською працею служили Христовій Церкві.

На врочистій Літургії було багато людей: парафіян і гостей.

Після відправи, в залі катедральної парафії був празничний обід. Господарем був п. Орест Жарський. Як промовець виступав п. Іван Шевчук. Він говорив про потребу нашої загальної єдности і вірности рідній Церкві. Недавно син одного з членів катедральної парафії, разом з іншими хлопцями, поїхав до Риму на навчання. Наші єпархії потребують священиків, сказав промовець і закликав молитись і дбати про нові духовні покликання.

З привітом від імени крайової і єпархіяльної управи ЛУКЖ виступила п-і Анна Буртняк.

Благословляючи парафіян катедральної церкви, Преосвященний Ніл висловив признання о. пароxові Ю. Ковальському і його сотрудникам о. Д. Грещукові і о. В. Волошинові за віддану працю для розвитку парафії. Катедральна церква дає добрий приклад жертвенности і організованої діяльности. Парафіяльні товариства працюють дуже гарно; це допоможе здійснити нові пляни у вашій парафії, сказав Владика Ніл.

Накінець о. Ю. Ковальський склав подяку Преосвященному Нілові, священикам і всім учасникам торжества, як теж парафіяльним організаціям за допомогу і приготування обіду.

На концерті 14 жовтня виступає молодь

(п. с.) Великий концерт, що відбудеться в Ювілейній авдиторії 14 жовтня, буде справжнім концертом молоді. Співатиме молодечий мішаний хор, співатимуть дівчата, виступлять різні танцювальні групи, виступлять і солісти-мистці: піяністка, співачка і скрипачка.

Цей концерт буде ще однією імпрезою, що їх відділ КУК організує для відзначення сторіччя Канади.

Пропозицію створити хор молоді висунув п. Роман Солтикевич, диригент хору «Дніпро», управа місцевого відділу КУК його вповні підтримала, і в результаті українське громадянство Едмонтону й околиці незадовго почує і побачить на сцені Ювілейної авдиторії нове покоління українців, яке пишається мистецтвом свого народу.

Славна в цілому світі українська пісня. Відомі теж українські буйні народні танці, музика, мистецтво. І ось буде нагода виступити перед власними батьками і перед нашими співгромадянами, а водночас відзначити ювілей країни, яка дала нам більше, ніж ми сподівалися.

У хорі співає бл. 140 хлопців і дівчат. Це учні середніх шкіл і студенти університету. Хор виконає такі пісні: «Єднаймось, діти України», «Отче наш», як теж «Стелися, барвінку», «Дзвони», «Сусідка», «Гандзя», «Верховина» і «Чи знаєш ти?».

Декілька танцювальних ансамблів дадуть один великий спільний виступ. Загальновідомий ансамбль «Шумка» з великим успіхом виступав недавно на «Експо 67» та в різних містах Канади і ЗДА.

Співачка Вікторія Винничук виконає три сольоспіви: «Горить, моє серце» (Л. Українки), «Із сліз моїх» (Ів. Франка) і «І снилося зночі дівчині» (Лепкого). Ця солістка співала в програмі Сі-Бі-Сі «Це наша країна» і в час Українського дня в парку Елк Айленд з нагоди відзначування 75-річчя українського поселення в Канаді. Почесним гостем тієї імпрези був прем'єр Канади Л. Б. Пірсон.

На концерті виступлять ще дві молоді солістки: скрипачка Олена Спачинська і піяністка Ірина Кунда.

Програмою керуватиме п. Вадим Доброліж.

Храмове свято церкви Покрова

Едмонтонська парафія Покрова Пресвятої Богородиці в неділю 1 жовтня святкуватиме храмове свято.

О 10 год. ранку в парафіяльній церкві, 36 вулиця — 116 авеню, буде врочиста Літургія. Попереднього дня, в суботу, о 7.30 год. веч. — Литія і сповідь.

Запрошують усіх до участи в торжестві парафії.

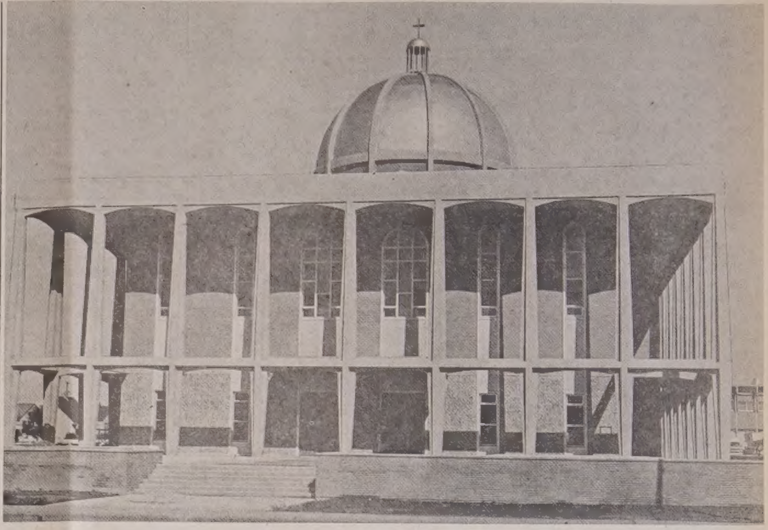

Нова едмонтонська церква св. Василія Фотостудія: «Орест»

Апостольський делеґат приїздить до Едмонтону на відкриття церкви

Архиєпископ Емануеле Клаpіціо цього тижня приїздить до Едмонтону, щоб узяти участь у відкритті нової церкви св. Василія в південному Едмонтоні.

Члени тієї парафії, де душпастирями є о. Методій Ханас та інші оо. Василіяни, збудували три будинки: церкву, культурний центр і резиденцію. Будова коштувала 1,750,000 долярів. Будинки охоплюють цілий міський бльок між 108 і 109 вулицями та 70 і 71 авеню.

У п'ятницю, 22 вересня, о 6.30 веч. у будинку Культурного центру буде бенкет і танцювальна забава. Апостольський делеґат буде промовцем у час бенкету.

Другого дня, в суботу 23 вересня о 10 год. ранку архиєп. Клаpіціо буде правити в новій церкві Службу Божу для дітей.

У неділю, 24 вересня, о 10 год. ранку почнеться врочиста архиєрейська Літургія, яку правитиме Преосвященний Кир Ніл, Едмонтонський єпископ. З ним співслужитимуть о. протоігумен М. Дацюк і о. М. Ханас, парох церкви св. Василія. Співатиме парафіяльний мішаний хор.

Організування парафії св. Василія, яка тепер має понад 800 родин, почалось 1946 року. Тоді куплено церкву і резиденцію римо-католицької парафії св. Антонія при 105 вулиці і 84 авеню. Поки члени римо-католицької парафії закінчили будову своєї нової церкви, богослуження в парафії св. Василія правились у школі ім. св. Антонія. Перше богослуження українського обряду в церкві св. Василія було 5 червня 1949 року.

Парафія св. Василія була офіційно створена 6 червня 1948 року. На першого пароха Преосвященний Ніл призначив о. С. Курила ЧСВВ. Потім парохами тієї церкви були: о. А. Химій, о. В. Сорока, о. Е. Пащак. Від 1955 року парохом церкви св. Василія є о. Методій Ханас. Його сотрудники: о. В. Бараник, о. И. Тимочко, о. Р. Мельник, о. Д. Гумницький і о. И. Шкварок.

1960 року будівельний комітет почав збірку на будову нової церкви, культурного центру і резиденції. Пляни будови робив архітект Є. Олексій. Працю вела фірма Крістенсон і Мекдоналд.

Врочисте відкриття і благословлення будинку культурного центру було 16 квітня 1961 року. Трохи пізніш, 11 червня 1967 року, Преосвященний Ніл поблагословив наріжний камінь нової церкви.

Тепер триденні врочистості будуть відкриттям нової церкви, яка має 700 сидячих місць. На хорах і бальконі можна примістити ще 500 осіб.

Резиденція має різні парафіяльні бюра і мешкання для 10 осіб.

У головній залі Культурного центру є місце для 1,000 осіб. Крім цього, є багато кімнат для діяльности парафіяльних організацій.

Будівельний комітет парафії св. Василія на цю пору складається з таких осіб: Ф. Курило — голова, И. Балко, Я. Дацюк, В. Дячук, І. Гротський, д-р С. Куцій, М. Озубко, П. Сацьків, д-р М. Середа.

Журналісти матимуть з'їзд у Ню Йорку

В час Світового конґресу вільних українців, 15 листопада в Ню Йорку відбудеться з'їзд українських журналістів. Тоді теж буде виставка української преси.

Справу з'їзду вирішено 10 вересня в Боффало на першому засіданні управи Федерації спілок українських журналістів Америки й Канади.

Федерація була створена на II з'їзді українських журналістів Америки і Канади в Торонті 6 листопада 1966 року.

Головою федерації українських журналістів двох країн є М. Дольницький («Америка»), а його заступником — В. Софронів-Левицький («Новий шлях»).

ДЕ ЩО КОЛИ БУДЕ В ЕДМОНТОНІ

Субота, 23 вересня:

о 8 год. веч. в залі «Спортекс» на площі Едмонтонської виставки: осінні вишивані вечерниці ОЖ ЛВУ.

Неділя, 1 жовтня:

о 3.00 попол. в авдиторії парафії св. Василія, 10819 — 71 авеню: громадське віче з приводу 50-річчя української революції і 25-річчя УПА (організ. Визв. фронту).

Плянують відзначити 25-річчя УПА

Едмонтонські організації Визвольного фронту, а саме Братство УПА, ОЖ ЛВУ, ЛВУ і СУМ при співпраці інших організацій з УНДому плянують відзначити 25-річчя Української Повстанської Армії (УПА).

У суботу, 14 жовтня, о 7 год. веч. в катедральній церкві св. Йосафата буде відправлена Панахида за упокій душ вояків УПА. Потім у катедральній залі буде святковий вечір, в час якого з промовою виступить С. Зорій із ЗДА, кол. старшина УПА. Буде також виставка літератури УПА та доповідь «УПА в літературі».

У неділю, 15 жовтня, о 10 год. ранку в катедральній церкві буде врочиста Літургія за долю рідного народу; потім відбудеться посвячення прапора Братства УПА. Пополудні о 1 год. в авдиторії парафії св. Василія в південному Едмонтоні, 109 вул. — 69 авеню, буде бенкет. Як промовець виступить гість із ЗДА С. Зорій. Після бенкету — концерт для відзначення річниці УПА.

Організуванням імпрез займається діловий комітет. Буде створений також почесний комітет святкувань.

Ми запрошуємо і сподіваємось численної участи українського громадянства Едмонтону й околиці, як теж сусідів з Калґарі і Саскатуну, — сказав один з організаторів. «Зокрема просимо батьків заохотити і вислати своїх дітей на це святкування. Там вони почують про геройчну УПА, яка відкрила нову сторінку нашої історії».

«ДЖЕНЕРАЛ ЕЛЕКТРІК» УЖЕ МАЄ ГОТОВЕ

Коли з'явиться електричне авто?

Електричне авто вже є, тільки невідомо, коли воно з'явиться на наших шляхах.

За вістками із ЗДА, «Дженерал Електрік» має готове електричне авто, яке скоро могло б бути в продажу. Авто могло б легко їхати 200 миль зі скорістю 81 миля на годину. Заряджування батерій, які в новому авті замінили дотеперішній бензиновий мотор, триває приблизно 8 хвилин.

Поява електричного авта дуже помогла б розв'язати проблему занечищеного повітря у великих містах. Проте «Дженерал Електрік» покищо не має пляну випускати нове авто, боячись утратити багатьох своїх клієнтів. «Дженерал Електрік» пов'язана багатьома торговельними зв'язками з автомобільною та нафтовою промисловістю.

ГАДСОН ГОВП

«Кан. сцена»

Спокійна колись місцевість Гадсон Гоуп у півн.-західній Брит. Колюмбії розвинулася в бурхливе містечко. Гідроелектрична система притягнула туди тисячі робітників до будівництва Гірської Греблі Портедж. У 1832 р. це був лише торговельний пункт для індіян і білих поселенців. Ріка була єдиним засобом зв'язку. Пароплав з Піс Рівер привозив у травні і вересні пошту, постачання і відвідувачів. Після війни на будівництво шляху Аляска прибули тисячі робітників і побачили всю красу околиці. Згодом там відтрито нафту й газ, а тоді прибули геологи, інженери, робітники і їхні родини. Тепер, коли помалу виростає велика гребля, майбутнє містечко вже забезпечене.

В ШАНХАЇ ЗАБРАЛИ БУДИНОК БРИТ. КОНСУЛЯТУ

Минулого тижня китайський комуністичний уряд сконфіскував будинок англійського консуляту в Шанхаї. Цей будинок, який англійський уряд купив ще 1851 року, стояв від кількох місяців порожній, бо китайці закрили консулят, а консула з наругами вигнали з Китаю. Як причину конфіскати китайці подали, що цей будинок був «випадовою базою проти Китаю на протязі більше як 100 років».

Уряд Великої Британії, що заздалегідь був поінформований про конфіскату будинку, склав протест у китайському міністерстві закордонних справ.

ПОЕТОВІ, ЩО ПИШЕ ДО ДАТ

У нього дивний
поетичний дар:
У друк дав збірку
— вийшов календар.

«Вітчизна», ч. 8.

ВІТАЄМО ДОМА...
ВАС ОЧІКУЄ ТОЙ, ХТО ЛЮБИТЬ ВАС.

Летіть цього літа в Україну кожного дня в тижні на літаках "Ейр Канада"

Вітаємо дома . . . це найкращі слова, які ви можете собі уявити, при усміхнених знайомих лицях, які з радістю привітають вас з вашим приїздом. Відвідайте цього року своє родинне місце. Подбайте, щоб побачити усіх. . . родину, знайомих приятелів, людей і місця, які залишилися у вашій пам'яті. Наново переживіте найкращі спогади з батьківщини. Попросіть свого подорожнього агента, щоб поробив усі потрібні заходи, а відтак починайте свою подорож додому на літакові "Ейр Канада" — "Лети тепер —плати потім".

При цьому не забудьте скористати з "Ейр Канада" дешевих 14-21 — денних Економічних Екскурсійних поворотних квитків. Ваш подорожній агент теж може опровадити сюди когось із старого краю. . . спеціяльним "Ейр Канада" "наперед заплаченим квитком".

Відвідайте своє родинне місце цього року. Тільки "Ейр Канада" (разом з Аерофлотом) сполучає цілу Канаду з Україною. Два рази в тижні відбуваються лети до Москви, звідкіля Аерофлот сполучить вас з всією Україною. Або летіть літаками "Ейр Канада" до Лондону, а звідтіля летунською лінією до місця вашого призначення.

Зразок 14-21 — денного Економічного Екскурсійного поворотного квитка (важного впродовж визначеного періоду).

ЕДМОНТОН ДО КИЄВА	$728.00
ВІННІПЕҐ ДО КИЄВА	$654.00

Сполучіться з вашим подорожнім агентом або "Ейр Канада" ще сьогодні.

AIR CANADA

УКРАЇНСЬКІ ВІСТІ

UKRAINIAN NEWS

Український католицький тижневик
Видає Спілка "Українські Вісті" під адресою:
Member Canadian Weekly Newspapers Ass'n
Published every Thursday by
Ukrainian News Publishers Limited, 10967 - 97 Street, Edmonton, Alberta.
Телефон 422-5708 Phone
Річна передплата в Канаді $4.00 — Yearly Subscription in Canada ... $4.00
Поза Канадою $4.50 — Outside Canada ... $4.50
Зміна адреси: 10 центів — Видавнича спілка не відповідає за оголошення
"Authorized as second class mail by the Post Office Department, Ottawa, and for payment of postage in cash".

Віра, що перемагає світ

Промовляючи до групи прочан у Римі, папа Павло VI пригадав слова св. апостола Івана про віру, що перемагає світ.

Світ — говорив Вселенський архиєрей — має у Святому письмі аж трояке значення. «Світом» зветься все, що Бог сотворив. Саме від пізнання сотвореного світу людина доходить до Творця. «Світ» може також значити все людство, відкуплене Христом. Однак «світ» має також негативне значення, а саме «світом» звуться люди, які не хочуть знати Бога, ставши рабами гріха.

Тому що у світі діє трагічна сила, християнин мусить боротися, щоб перемогти. «Кожний християнин є воїном Духа Божого» — сказав папа. Але сучасним людям не подобається боротьба, чи й сама згадка про боротьбу. Вони раді б улаштувати своє життя так, щоб усі перешкоди усунути, не мати найменшого клопоту ні з чим, а в усьому знаходити тільки приємність. Вершиною мрій окремих людей і народів є безжурний добробут. І хоч життя рідко коли вільне від безжурности і недостач, бажання безтурботної насолоди проникає думки і серце багатьох людей. Таким чином, гріх перестає бути страшним, навіть перестає вважатись гріхом. Для всіх своїх учинків люди знаходять психологічне або соціологічне виправдання. У їхньому житті нема місця для боротьби. Вони не бояться спокус диявола, бо взагалі заперечують диявола. Не борються зі світом, бо в їх очах все-все у світі, без винятку, гарне. Не борються з власною людською природою, бо людське тіло стало ідолом багатьох людей.

Християнське вчення, — говорив папа, — вказує на потребу боротьби. Сам Христос сказав, що хто хоче йти за Ним, мусить нести хрест. Християнське вчення мусить мати ідею боротьби, а в християнському житті мусить бути боротьба.

У наш час, після II Ватиканського Собору, багато говорять про обнову віри, про потребу пристосувати церковну діяльність до потреб світу. Деколи, здається, замалий наголос ставлять на тому, що для обнови віри, яка має перемогти світ, треба боротьби. До вимог світу треба не тільки достосовуватись; багато з чим у світі треба тільки боротись.

Чемні слова

Історик Микола Чубатий написав чемного листа до вінніпезького православного митрополита Іларіона, а орган греко-православної консисторії «Вісник» (1 вересня) сказав чемне слово авторові листа.

Вітаючи митрополита Іларіона, якому сповнилось 85 років, М. Чубатий бажає йому ще багатьох років життя на те, щоб об'єднати всі православні юрисдикції в одну Українську Православну Церкву. Єдности — каже М. Чубатий — треба як православним українцям, так українцям-католикам. «Буде Українська Православна Церква сильною, солідарною та об'єднаною, буде Українська Католицька Церква сильною, солідарною та об'єднаною, тоді на міжнародній торговиці повага українського народу зросте. Зросте авторитет та пошана для українського народу як цілости, тоді для одної і другої Церкви створиться ґрунт сили та пошани. Без того обидві Церкви у своїх церковних середовищах будуть стояти у кутку, без пошани, як люди без батьківщини».

«Вісник», умістивши повний текст листа, каже, що «визначний український католицький історик», який завжди був «відкритий і прямолінійний у своїх поглядах», тепер трохи інакше дивиться на українське православ'я, як колись. Теперішні погляди М. Чубатого «чесні, реалістичні, розумні і конструктивні». Дарма сперечатись, чи колись у Чубатого були погляди менш правильні. Добре, що тепер погляди визначного історика такі, що заслужили тільки на похвалу «Вісника».

Самих чемних слів замало... Але залишім це. Добре, що є принаймні чемні слова. В наших умовах і це вже багато.

Дивний де Ґолль

Ще деякі українські часописи в Канаді не перестали давати де Ґоллеві сувору лекцію за «безвідповідальний вибрик» у Монтреалі, а польські еміграційні газети вже почали для його безплатного вжитку друкувати поради і прозою, і віршем.

Недовго посидів де Ґолль удома, вернувшися з Канади. Трохи відпочив і поїхав до Польщі, де його вітали з захопленням не меншим, ніж у Квебеку. Настрій захоплення дійшов аж до Лондону, де польський сатирик М. Гемар написав окрему поему. Радить де Ґоллеві їздити по сателітних державах, по советських республіках і, як на бальконі в Монтреалі, всюди гукати: хай живе воля!

Якщо українські догани на адресу де Ґолля, на щастя, не були дуже оригінальні, то польські поради не можна назвати інакше, як справді польськими. Де Ґолль, за маршрутом польського сатирика, має їздити до столиць советських республік і там вигукувати: хай живе вільна Латвія, Естонія і т.д. Не забув польський поет за Литву, але посилає де Ґолля не до литовської столиці Вильна, тільки до Кавнасу.

А Львів? — спитаєте. Є і Львів. У Львові, згадавши маршала Фоша і глянувши на пам'ятник Міцкевичеві, де Ґолль вигукує: хай живе вільний Львів! Потім польський поет підказує де Ґоллеві ще й вигук: хай живе вільна Україна! Самі розумієте, що це діється вже далеко від Львова.

Критики, які є людьми нормальними, давно вже довели, що де Ґолль — людина досить дивна. Деколи — аж надто. А проте ніколи він не такий дивний, як почуття справедливости і волі в багатьох його критиків.

З НОВИХ ВИДАНЬ

Нова книга Джеймса Дж. МекҐреґора

Edmonton, A History, by J. G. MacGregor, M. G. Hurtig Publishers, 328 pp. Price: $7.95.

Звичайно «УВісті» не рецензують книг, написаних англійською мовою. Проте в цьому випадку є причини, щоб зробити виняток. Передусім історію міста Едмонтону написав відомий приятель українців, Джеймз Дж. МекҐреґор, якого книга про українських піонерів незабаром появиться в продажу. По-друге, тема його найновішого твору — місто Едмонтон, де, починаючи з половини 90 років минулого сторіччя, живе велика українська громада, сьогодні бл. 50,000 людей. А врешті, автор згадує у своєму творі про ролю, яку в розвитку міста грала українська меншина, зокрема її колишній посадник Василь Гавреляк.

Книга, видана на прегарному папері, має 67 мап і ілюстрацій, теж репліку першого числа щоденника «Едмонтон Буллетин». Вона розказує історію Едмонтону з 1795 р., коли Гадсонс Бей Ко. збудувала перший будинок, відомий під назвою "Едмонтон Гавз". Її службовець Данкен Мкґілврей так подає причину цієї будови: «Описують цю країну багатою, в якій всього є подостатком, зокрема бобрів і видрів так багато, що жінки і діти вбивають їх киями і сокирами». Так почалася історія міста, відомого тоді, як столиця хутряної метрополії північного Заходу.

З того часу місто помалу росло. 1870 р. ще відбувалася тут остання битва з індіянами, а воно мало тоді тільки бл. 100 мешканців. Коли ж Едмонтон 1905 року став столицею Алберти, тут жило вже понад 80,000 мешканців. Проте великим містом Едмонтон почав ставати аж від 1947 р., коли відкрито коло Ледук нафтові поля.

Українці — це єдина европейська етнічна група, яку згадує МекҐреґор. Про їх поселення в Едмонтоні МекҐреґор пише таке:

«В травні (автор пише про 1896 р. — прим. Т.Т.), щоб невтралізувати м'якотілість, що почала розповзатися по місту, 22 українські родини прибули до Едмонтону. "Буллетин" описав їх, як "австрійських поляків і натуралізованих німців з Галичини. Їх подають як руських поселенців... вони вживають веретен і ручних ткацьких верстатів, щоб ткати своє власне одіння... четверо з їх групи вийшли з міста під проводом Джона Борвика." ...«Вони були порівнюючи багатими поселенцями; кажуть, що вони привезли з собою $17,000 і за ці гроші кожний з них купив «дві корови, запряг волів або коней, плуг, віз і припаси».

З симпатією згадує МекҐреґор про ролю Василя Гавриляка у розвитку міста: «В 1951 р. порівняно молодий українець Василь Гавреляк був першим із своєї етнічної групи, що добився такого високого уряду в будь-якому великому канадському місті, коли Едмонтон вибрав його своїм посадником ("мейором"). Син батьків-піонерів, він походив з селянської родини, але по переїзді в місто швидко став успішним бизнесменом. Як мейор, він мав молодість, безмежну енерґію, великий талант і амбіцію, а теж уміння наказувати, прикмети, яких місто так дуже потребувало під час десятиріччя безпрецедентного росту. Вибір Гавреляка став початком нової ери в розвитку міста, бож він був першим бизнесменом на чолі міста від майже одної декади».

Книга МекҐреґора написана добре, живим стилем. У 20-ти розділах вона дає широку картину історії міста, яке для багатьох тисяч молодих українців є їх рідним містом.

Т. Т.

ПРЯШІВСЬКИЙ ЖУРНАЛ ДАЄ СМІЛИВУ ОЦІНКУ

50 РОКІВ ЛІТЕРАТУРИ У ПІДСОВЄТСЬКІЙ УКРАЇНІ

«Очиняйте дварі — наречена йде!» Так писав Павло Тичина 1918 року. Але наречена не прийшла. «Одчинили двері — всі шляхи в крові».

Такою цитатою починається стаття Панаса Ковтана, вміщена в пряшівському журналі «Дружньо вперед», яка вже викликала протест у Києві.

Цього року УССР відзначає 50-річчя більшевицької революції та совєтського режиму. З цього приводу пряшівський журнал, який виходить у країні, яка будує соціялізм, загадав дати «огляд 50-річного шляху української літератури». Оцінка, написана в чехо-словацькій сателітній державі, майже збігається з тим, що написав еміґраційний літературознавець Ю. Лавріненко в антології «Розстріляне відродження». Підсовєтські критики гостро осудили Лавріненка як «наклепника», хоч не сказали, які «наклепи» написав, навіть не насмілились подати заголовку його книжки. Тепер більш-менш повторилось те саме. «Літературна Україна» вмістила статтю Є. Кирилюка, який назвав пряшівський огляд «сумнівною концепцією», вказує на два-три недогляди і мовчанкою обходить властивий зміст статті.

1917 рік — каже пряшівський журнал — приніс «волелюбні ідеї» і відкрив нову добу «суспільного прогресу». Однак мало з цього користи було українській літературі. Тичина правильно вгадав, що наречена не прийде, а всі шляхи будуть у крові. «Не будемо говорити про авторову (Тичинину) передбачливість, про його поетичне прозріння ситуації, скажемо лише стільки, що його поетична уява стала символічною для в с ь о г о наступного розвитку української літератури».

ГОЛОВНА ПРИКМЕТА

Силу-силенну талантів проявила українська література протягом 50 минулих років, але не могли ті таланти розвинутися вповні. Головна прикмета української літератури — це її з а в з я т т я. Тим то стаття пряшівського журналу має заголовок «Героїка її завзяття».

Нема перебільшення в цій характеристиці: героїка завзяття. Ніяка інша література не мала стільки ж е р т в, ніякий інший народ не виявив стільки завзяття. «Народжуючись у 1917 році разом із народженням потягу українського народу до самобутнього існування, і, вимальовуючись у багатообіцяючих барвах, українська література згодом зазнавала немало прикростей, втручань, штучних обмежень і штучної ізоляції. Із своїх рядів вона висувала надзвичайно сильні перспективні поетичні таланти і негайно втрачала їх у віці, який вважається найбільш активним, найбільш дійовим і найбільш продуктивним щодо літературної продукції, тобто втрачала їх у віці, коли, скажімо, французькі чи німецькі поети і письменники тільки починали створювати найкращі шедеври свого поетичного надхнення».

«Вже рік після виходу згаданої збірки Павла Тичини «Соняшні клярнети» загинув багатообіцяючий і своєрідний талант Василя Чумака у віці, що має дуже мало паралелей у світовій літературі. А через кілька років, починаючи В. Винниченком у тому ж році, з України відійшли дальші поети і письменники, які розходились із новою дійсністю тільки тому, що сумнівались, чи будуть у достатній мірі вирішені культурно-національні права України тощо...»

Спочатку менше було партійної «опіки», тому куди більше було літературних досягнень. «На своїх початках українська література зазнавала далеко менше адміністративних втручань; вона росла у вільній конкуренції поетичної думки і поетичного слова».

Не згадує пряшівська стаття ні Корнійчука, ні Малишка, ні Стельмаха, ні Галана, яких в Україні всі обов'язково величають; зате згадує тих, кого в Україні згадують рідко або взагалі промовчують.

ПЕРШІ ТВОРЦІ

Тичина «Соняшних клярнетів», Рильський, Бажан — автор «Будівель», Зеров, Филипович, Драй-Хмара, Хвильовий, Влизько, Яновський — автор «Вершників» і «Чотирьох шабель», Микола Куліш — творець «Народнього Малахія», «Мини Мазайла» і «Патетичної сонети» та десятки інших започаткували нову добу в нашій літературі. В ті роки «українська література жила такими життєтворчими і такими життєдайними поштовхами й імпульсами, у ній так буйно клекотіло артистичне життя, що ми й сьогодні пишаємось її героїчними початками, захоплюємось їх формами й ідеями, і в хвилину, коли не х о ч у т ь бачити їх, почуваємось без них бездомними сиротами».

Після початкового буйного росту прийшли великі втрати. Хто тут винуватий? «Вульгаризатори», які літературний процес тлумачили «вульґарно», а це стало «поштовхом і до адміністративної критики й адміністративної ізоляції окремих поетів і письменників».

Адміністративна критика та адміністративна і з о л я ц і я створила такі перешкоди, «що досі не мають рівня собі в цілому світі».

«Спробуємо, — каже автор статті, — навести кілька даних. У названий період адміністративного втручання і спрямовування літератури було розстріляно біля 1 5 поетів і письменників, яких було несправедливо обвинувач е н о системою культу особи й після XX з'їзду КПРС було їх реабілітовано (О. Влизько, І. Микитенко та інші). Дальших 8 поетів і письменників, не виносячи жахливої епохи культу особи, покінчило самогубством (М. Хвильовий та інші). Виключеними з літератури через несправедливе звинувачення і засудження на певний строк знов у той же самий період культу особи були біля 1 7 0 поетів і письменників, між ними й такі велетні, як Зеров, Филипович, Драй-Хмара, Куліш, Вишня та інші, із яких лише небагатьом вдалося здоровими повернутися назад у літературу і зайняти у ній своє місце (Б. Антоненко-Давидов, М. Мисик, Г. Кочур та інші). Наведені факти героїчного шляху української літератури більш ніж показові і про шлях розвитку української літератури говорять вони більше, ніж к і л ь к а т о м н і аналізи її історії».

У війну 1941-45 років «у боротьбі з фашизмом поляглo дальших 25 українських поетів і письменників».

«Розглядаючи шлях української літератури за 50 років, часто говорять про нього як про шлях між Сціллою і Харібдою, як про шлях, на якому українська література вигорювала майже до ґрунту і згодом вставала як фенікс із попелу й підіймала поетичну думку і несла її далі на вищі щаблі, щоб не відставати за льотом суспільної цивілізації і суспільного прогресу. Саме таким уявляється її останній період, останні роки, свідками яких ми є, роки, коли вона поповнилася поетами і письменниками шестидесятників, з яких згадаємо хоча б такі прізвища, як покійний В. Симоненко, далі І. Драч, І. Вінграновський, Л. Костенко, Є. Гуцало і врешті Тютюнник і Андріяшик та інші, й таких критиків, як І. Дзюба, І. Світличний, М. Коцюбинка, коли шлях української літератури щодо польоту думок і контактів із світом у багатьох своїх ознаках нагадує п е р ш и й десяток років її існування».

З КИЄВА ВІДПОВІДАЮТЬ

Репліка, що появилась у київській «Літературній Україні», нібито спростовує «сумнівну концепцію» статті пряшівського журналу; насправді ж, голос з Києва є тільки попередженням, щоб таких речей більше не друкувати.

П. Тичина написав вірш, де є рядок про «всі шляхи в крові». Однак поет, вірний комуністичній партії, мав на увазі «громадянську війну» 1918 року, а не майбутній розвиток української літератури, каже київський літературознавець Є. Кирилюк.

Він протестує проти того, що в Пряшеві згадали про «Мину Мазайла» і «Народнього Малахія» М. Куліша. В Україні ніхто не згадує цих сатиричних творів.

До видатних поетів 1920-их років пряшівський журнал зарахував П. Филиповича і М. Драй-Хмару, що загинули на засланні. Вони були «вчені літературознавці» — пригадує Є. Кирилюк, не помічаючи, що його «спростування» вказує на подвійну втрату, якої зазнала українська література через знищення тих

(закінчення на 5 стор.)

БІЧНА АНТЕНА

ОДНЕ СЕРЦЕ

У Москві відбувається Тиждень української культури, і П. Тичина написав у «Літературній Україні» (12 вересня) захоплений привіт «нашій любій сестриці, нашій рідній Росії».

Дуже-дуже дякує за все і каже: «Сестро наша, Росіє славна, прийми сьогодні нашу любов»... «Це тому, що ми рідні. Це тому, що в наших грудях — одне серце».

Відколи Білодід придумав дві рідні мови для українців, Тичина міг їм дати подвійне серце. Покищо серце одне.

ДОБРА ПРОПАҐАНДА

Отакої б пропаґанди у нас більше! Це приносить більше розголосу, як усі резолюції, листи, маніфестації чи демонстрації, — каже філядельфійська «Америка» (6 вересня), дуже задоволена листом М. Підгорного.

Одного гарного дня службовці совєтського павільйону на «Експо-67» роздавали відвідувачам проспект павільйону, а в тому проспекті був ще й лист совєтського президента з чемним виясненням, чому в Монтреалі нема українського павільйону.

Текст того документу зразу був опублікований у монтреальських газетах. Це свідчить, що нам треба якнайбільше дотепної й культурної пропаґанди. «Америка» навіть радить «докорінно змінити методи нашої пропаґандивної праці у вільному світі».

Треба додати, що «Америка» виразно говорить про пропаґанду серед не-українців. Монтреальських жартів не можна робити, напр., на зборах «Провидіння».

ШОЛОМИ И КАПЕЛЮХИ

Папа, каже нова вістка з Риму, буде в церкві обходитись без лицарів з шаблями, у шоломах. Шоломи, шаблі, як теж люди, що їх носять, будуть збережені для позацерковного вжитку. Цю справу вивчає окрема комісія.

Може, і в нас з'явиться якась комісія, яка, не відбираючи у Лицарів Колюмба ні довгої шпаги, ні високого капелюха, скаже принаймні в церкві держати капелюх у руці, а не на голові.

Ви дістаєте 50% більше проценту на 4½% правдиво щадничім конті

Bank of Montreal

Canada's First Bank

Запитайте про 4½% правдиво щадниче конто в найближчому відділі.

Офіційні повідомлення

ПОСТІЙНИЙ ДИЯКОНАТ
в Українській Католицькій Церкві в Канаді

Беручи під увагу, з одного боку, великі духовні й організаційні потреби Української Католицької Церкви в Канаді, а, з другого боку, брак відповідного числа священиків, що могли б ці завдання виконати, ми, йдучи за традицією нашої й інших помісних Східних Церков, згідно з постановами II Ватиканського Собору (конституція «Про Церкву», ч. 29; декрет «Про місійну дію Церкви», ч. 16) і з вказівками Апостольського письма Св. Отця Папи Павла VI з 18 червня ц.р. про постійний дияконат, оцим впроваджуємо в життя Української Католицької Церкви в Канаді постійний дияконат та приймаємо в дияконський чин кандидатів:

1. неодружених або жонатих між 25 і 50 роком життя;

2. які мають щонайменше середню освіту (гайскул);

3. мають забезпечені засоби життя для себе й евентуально для своєї родини;

4. щиро бажають служити Христовій Церкві і рідному українському народові.

Зголошені і прийняті кандидати зможуть одержати дияконські свячення щойно після належної духовної й богословської формації, що засадничо повинна б тривати три роки в окремій дияконській семінарії.

Кандидатів приймає і висвячує для своєї епархії місцевий Владика.

Канонічний стан і всі форми праці постійних дияконів у нашій Церкві в Канаді будуть нормовані традицією Української Католицької Церкви і постановами канонічного права.

Дано в Оттаві, в час нашої спільної наради у цьому місті, дня 6 вересня 1967 року.

✠ МАКСИМ, митрополит Вінніпезький,
✠ НІЛ, епарх Едмонтонський,
✠ ІСИДОР, епарх Торонтський,
✠ АНДРЕЙ, епарх Саскатунський.

Богослуження: вересень

Гр. Юл. Дні	Юліянський календар	Григоріянський календар
24 11 Н	14 по Сош.	19 по Сош.
25 12 П	Автонома сщмч.	Євфросинії преп.
26 13 В	Корнилія сщмч.	Прест. Ів. Богосл.
27 14 С	Воздвиження Ч. Хреста	Калістрата мч.
28 15 Ч	Никити вмч.	† Харитона преп.
29 16 П	Євфимії вмч.	Киріяка преп.
30 17 С	Софії мч.	Григорія сщмч.

АЛБЕРТА

о. Д. Базюк
P.O. Box 10, High Prairie
24. — Піс Рівер 10.30
27. Воздв. Ч. Хр. — Ґеп Школа 10.30

о. Д. Гнат
P.O. Box 68, Glendon
Ph. 635-3741
24. — Боннивил год. 10 р.
27. — Ґлендон год. 10 р.

о. Т. Гурко
P.O. Box 8, Radway
Ph. 736-3501
24. — Смокі Лейк
27. Воздв. Ч. Хр. — Смокі Лейк

о. Є. Дмитрук
11139 - 110 A Ave., Edmonton
Ph. 424-1472
24. — Ст. Майкел
27. Воздвиж. Ч. Хр. — Делф

о. О. Захаріясевич
P.O. Box 160, Redwater
Ph. 735-3952

24. — Редвотер год. 8.30 рано св. Літургія і год. 6 веч. св. Літургія

о. П. Іванець
6036 - 105 B. St., Edmonton
Ph. 434-8279
24. — Ярослав

о. Б. Каричек
P.O. Box 502, Hines Creek
Phone 83
24. — Ворслей 10.30

о. П. Литвин
Two Hills, Alta
Ph. 657-2345
24. — Ту Гилс год. 9; Новий Київ год. 10
27. — Плейн Лейкс год. 10; Ту Гилс год. 7 веч.

о. Б. Лозинський
P.O. Box 215, Holden
Phone 104
24. — Голден-місто
27. — Голден-фарми
1. жовтня — Дейзленд
8. — Голден-місто
Всюди: 9.30 Утр. або Всен.; 10.30 Служба Божа.

о. М. Мартинків
12204 - 113 Ave., Edmonton
Ph. 455-5534
1. жовтня — Равнд Гілл 9; Кемровз 11, храмове свято
8. — Кемровз 9; Равнд Гілл 11
24. — Равнд Гилл год. 9; Гей Лейкс год. 11 храм. свято, водосвяття, обід

о. Є. Мельничук
P.O. Box 215, Boyle, Alta
24. — Просперіті 10.30 рано; Бойл 1 год. попол.
27. Воздв. Ч. Хр. — Френс год. 10.30 рано
1. жовтня — Бойл год. 10 рано; Кригенд год. 1 попол.
8. — Френс год. 10.30 рано; Просперіті год. 1 попол.; Бойл год. 7 веч.

о. П. Петришин
P.O. Box 391, Athabasca
Ph. 675-2593
24. — Атабаска
27. — Атабаска
1. жовтня — Ню Пайн Крік
8. — Атабаска

о. Б. Снігурович
11219 - 58 St., Edmonton
Ph. 479-3745
24. — Дрейтон Веллі год. 10; Едсон год. 3. Після відправи сходини парафіян у Волф Крік в Дрестон Галл
1. жовтня — Вайлдвуд храм. свято

о. К. Стангрет
P.O. Box 322, Vilna
Ph. 636-3543
24. — Сокаль
27. Воздвиж. Ч. Хр. — Давнінг (храм)

о. Р. Стародуб
P.O. Box 227, Innisfree
Ph. 592-3804
24. — Менвіл 10 рано
27. — Інісфрі Х ренч — празник 10 рано
1 жовтня — Левой 10.30
8. — Ренфурлі 10.30

о. І. Черкавський
P.O. Box 141, Derwent
Ph. 948-3730
24. — Дервент (8.30); Верміліон (10.30)
27. Воздв. Ч. Хр. — Дервент (10)

БРИТАНСЬКА КОЛЮМБІЯ

о. Б. Лисак ЧСВВ
1213 Falls St., Nelson, B.C.
Ph. 352-3623
24. — Нелсон 9.30

о. І. Макух
1112 Caledonia Ave.
Victoria, B.C., Ph. 384-6006
24. — Вікторія 10 р.

САСКАЧЕВАН

о. М. Будз
P.O. Box 208, Vonda
Phone 47
24. — Дома
27. Воздв. Ч. Хр. — Гаврилюки
1 жовтня — Вонда 10 год.
8. — Смате 10 год.

Округа Ваділа
пошт. скр. 388
24. — Ваділа год. 11 рано; Поркюпайн год. 7 веч.
27. Воздвиж. Ч. Хреста — Роз Велі год. 10 рано; Ваділа год. 7 веч.

о. С. Гарванко
P.O. Box 103, Krydor., Ph. 40
24. — Угринів
27. Воздв. Ч. Хр. — Кридор
1 жовтня — Блейн Лейк і Орлів
8. — Кридор

о. А. Пакош
751 - 14 St. W., Prince Albert
Ph. 763-3645
24. — Міт Парк
1 жовтня — Самбург
8. — Міт Парк
8. — Шипмен 1 год.

о. А. Хоружий
P.O. Box 111, Alvena, Ph. 10
24. — Алвена-місто 10 рано
24. — Боднарі: архиерейська візитація 4 год. попол.
27. Воздвиж. Ч. Хр. — Ланівці

о. А. Музика
P.O. Box 37, Norquay., Ph. 65
24. — Арран 8.30; Норквей 10.30; Пеллі 1 год.
27. — Сван Плейн 10 рано

о. В. Фляк
Box 310, Hafford, Ph. 37
24. — Спірс 9.30; Геффорд 11.00
27. Воздвиж. Ч. Хр. — Геффорд 8.30; Албертавн 10.30

о. М. Шевчук
P.O. Box 254, Montmartre
24. — Вакав 10 рано
27. Воздв. Ч. Хр. — Борщів 10 рано

о. С. Юник ЧСВВ
P.O. Box 1375, Melfort, Sask.
24. — Бруксбі 10.30
1 жовтня — Мелфорт 10.30
8. — Гронлід 10.30; Мелфорт 7.30

Sterling Memorials Ltd.

3619 - 118 Avenue
EDMONTON, ALTA.
Ph. 474-1311
Фабричні ціни
Peter Kokolski, Manager

УКРАЇНСЬКИЙ ПОХОРОННИЙ ЗАКЛАД

★ найнижча ціна найкраща обслуга

ЗВЕРТАЙТЕСЬ ДО НАС З ДОВІР'ЯМ ★

М. Панилик — управителі — М. Пасемко

PARK DALE FUNERAL HOME

ST. PAUL — PHONE 645-3902 — ELK POINT — RADWAY

ВІННІПЕЗЬКИЙ МИТРОПОЛИТ МАКСИМ СЕРЕД УЧИТЕЛІВ ТА учнів Роблинської колегії ім. св. Володимира. Зліва направо в першому ряді: Р. Мороз, учитель; М. Боячок, студент богословії з Риму; д-р П. Маценко; о. А. Крефцік ЧНІ; о. Ю. Перейда ЧНІ, директор Колегії; Преосвященніший Кир Максим; о. М. Вівчар ЧНІ, керівник збіркової кампанії і директор покликань; о. Я. Сиваник ЧНІ, префект учнів; о. Б. Киба ЧНІ, економ; брат Вінкентій, учитель і О. Шидловський, учитель.

Цього року до Колегії в Роблині, Ман., записалось 50 студентів: з Манітоби — 31, з Саскачевану — 14, з Онтаріо — 2 і з ЗДА — 3.

ПОКОРА В ЩОДЕННОМУ ЖИТТІ

о. Микола ДЯДЬО

Ніщо в світі не справляє Богові, нашому Небесному Отцеві, такої радости, як дивитися на справді покірну людину в її щоденному житті. Тому так важливо не лише бути покірним, а й жити покорою. Покірна людина завжди має в душі мир, навіть тоді, коли інші знаходять у ній якісь недостачі. Очі покірної людини з надією звернені до Бога, і покірний в однаковій мірі свідомий того, що Бог близько коло нього, як і того, що люди близько коло нього. Він не може і не хоче ніколи забути про те, що він вповні від Бога залежний.

Він так щиро переконаний про свою неміч, свої недостачі, свою цілковиту залежність від Бога, що щиро бореться з гордістю і досить легко її поборює. Внаслідок того, що він далекий від гордости і не дуже боронить своїх прав у маловажних речах.

Це правда, що люди не люблять такого, що вивищує себе понад інших. Люди люблять покірних, але небагато таких, що хочуть бути покірними.

Покірний не нервується

Покірний не шукає за тим, щоб його подивляли, прославляли, вивищували. Він так само спокійно згодиться бути останнім, як інші навипередки хочуть завжди бути першими. Він дбає про свою добру славу і живе відповідно, щоб її мати, але не тратить нервів, якщо люди не цінять його належно, згідно з дійсністю. Йому залежить на тому, щоб Богові подобатися. Він не зацікавлений у почестях, відзнаках, повагою між людьми чи людськими похвалами. Він знає, що Бог судить усіх людей, у тім і його самого, безпомилково, справедливо, без упереджень. І тому йому залежить на Бозі і на Божих судах.

Правдиво покірна людина не боїться, що інші можуть довідатися про її помилки. Вона навіть рада, коли вони звернуть їй увагу чи поправлять її. Покірна людина приймає щоденні упокорення, щоб себе саму переконати, що вона не тужить за земною прославою, лише за досконалістю, щоб приподобатися Богові.

Якщо ти покірний, ніколи не будеш прирівнювати себе до гірших від тебе, але глядітимеш на тих, що ліпші від тебе. Якщо ти покірний, роздумай передовсім над безконечною Божою щедрістю супроти тебе. Завжди пам'ятай про твій великий обов'язок вдячности Богові. Покора тебе переконає, що без Бога ти ніщо. А це переконання спонукає тебе до ще більшої самопожертви для Бога і заради Бога.

Людина, що мала у власних очах, у власній оцінці, тобто покірна, є великою у Божих очах, бо така людина любить правду. Для такої людини без великого значення є вигоди, вдоволення, світові досягнення, успіхи, земна прослава, почесті, бо вона знає, що її найперше і найвище добро — Бог. Вона знає, що чим менше себе цінить, чим менше гордиться собою і своїми успіхами, тим більш і вище підносить себе до Бога, бо справедливо оцінює себе, по правді думає про себе. Це Богові подобається, бо Бог — сама правда!

Хто зроблене добро і успіхи приписує виключно собі, той спиняє Божу ласку, що могла б його підносити все вище і ближче до досконалости. Всяка досконалість починається там, де людина чесно визнає правду, отже, досконалість починається від покори.

Бог гордим противиться

Небесний Отче, Боже правди, Сама Правдо! Ти відкриваєш Твої тайни лише покірним. Ти гордим противишся, а покірним даєш ласку і запрошуєш їх прийти ближче до Тебе і заприязнитися з Тобою. Дай і мені ласку, щоб я занехав всяке удавання, всяку нечесну гру, а щоб був чесний у відношенні до Тебе, до людей і до себе самого. Не хочу скривати правди перед самим собою. Хочу, щоб Ти і всі люди бачили у моїх вчинках, що я чесний зі собою, тобто покірний. Бо й чим мені гордитися?

Хочу бути чесним навіть тоді, коли це мені неприємне. Лише тоді зможу сподіватися, що матиму Твій мир і вдоволення. Не буду боятися смерти і суду, бо моя любов до правди буде запорукою мого спасіння. Хочу усвідомити собі повну правду про себе: чим є є, яким я є. Усвідомивши це, хочу змагати до поліпшення себе, згідно з Твоїм пляном супроти мене. Буду себе упокорювати, коли тільки буде для цього нагода, щоб ніколи не забути, що я вповні від Тебе залежний, щоб не попасти в гордість.

ПИСЬМЕННИК УМЕР У БОФАЛО

У Бофало, ЗДА, 5 вересня помер Олекса Варавва-Кобець, 78 років, письменник і журналіст.

Він був родом з Канева.

БІБЛІЙНІ НОТАТКИ

Хрест – єдина надія

На своїй могилі письменник Жоріс Карл Гойсманс (Юсманс, за французькою вимовою) казав поставити такий латинський напис: «Аве, крукс, спес уніка» (Привіт тобі, хресте, єдина надіє). Той французький письменник флямандського походження, після бурхливого періоду безвірництва, став побожним християнином і в годину правди, себто перед смертю, сказав, що хрест — єдина надія. Висловив своє переконання і повторив давню віру.

Гойсманс умер 1907 року, але слова, виписані на його могилі, взяті з гимну Латинської Церкви, який походить, мабуть, з VI сторіччя. На християнському Сході вже в IV сторіччі був літургійний культ Господнього хреста.

Головним чином хрест оспівує літургійна служба на свято Воздвиження Чесного Хреста. Хрест — то «благословенне дерево» (Вечірня), «драбина, якою сходимо на небо» (Утреня).

Св. Єфрем (IV сторіччя), Отець Церкви і найбільший співець сирійської Церкви, на Господній хрест покладав усю християнську надію: «Дай нам, Господи, поклонитися Хрестові Твоєму, бо там уся наша надія на спасіння». Хрест був єдиною надією також для св. Павла, проповідника розп'ятого Христа.

У наш час археологи відкрили нове свідчення про хрест — єдину надію. Свідчення це не тільки дуже давнє; воно, як визнання Гойсманса, походить з години правди.

Після другої світової війни, в час розкопів в околиці Єрусалиму, знайдено велику кількість могил з грецькими і жидівськими написами. Ті могили не пізнішого часу, як II сторіччя після Христа. Знайдені імена небіжчиків дають можливість краще розібратись в ономастиці Нового завіту. На підставі написів, відкритих у могилах, дослідники пробують, наприклад, встановити частоту вживання різних жидівських чоловічих і жіночих імен I сторіччя християнської ери. Деякі відомості про це подані в римському журналі «Богословія», 1965, стор. 129.

Тут варто згадати про одну могилу, яку 1945 року відкрив ізраїльський археолог Е. Л. Сукенік на єрусалимському передмісті Талпіот. У тій могилі знайдено багато великих урн з кістьми (т.зв. оссуарії). П'ять з них мають написи: три — арамейські, два — грецькі. Є ще один, шостий, оссуарій, який, замість напису, має виразний знак хреста, зроблений вуглем. Арамейські написи говорять про трьох небіжчиків: Симона Варсаву, його дочку Міріям і Мат(татія).

Сукенік твердив, що він знайшов могилу християнської родини Иосифа, званого Варсавою, ім'я якого записане в Апостольських діяніях 1. 23. Інші беруть на увагу Юду, званого Варсавою, який з апостолом Павлом їздив до Антіохії (Діянія 15. 22).

Грецькі написи на двох оссуаріях не подають імен небіжчиків, а молитву до Христа. Ім'я Ісуса грецькою мовою зовсім виразне. Крім цього імени є ще два слова: «іоу», а другий раз — «алот». Ці написи остаточно ще не вияснені. Сукенік казав, що напис значить «Ісусе, ох горе». Грецьке «іоу», справді, є зойком болю. Недавно Б. Густафсон подав тлумачення: «Ісусе, рятуй».

Люди, які були поховані в тій могилі, і люди, які ховали померлих, вірили у воскреслого Господа Ісуса. Хрест для них був єдиною надією.

о. П. К.

СВ. ЄВАНГЕЛІЄ
ЧОТИРНАДЦЯТА НЕДІЛЯ

ЛИСТ ДО КОРИНТЯН: зач. 170

Брати, той, що утверджує нас з вами в Христі і що помазав нас, Бог, що й назнаменував нас і дав задаток Духа в наші серця.

А я свідком Бога призиваю на свою душу, що з пощади для вас я не прийшов ще до Коринту. Не тому, щоб ми хотіли панувати над нашою вірою, але беремо участь у вашій радості.

Бо ви у вірі кріпкі. А постановив я це собі не приходити знов до вас у смутку. Бо коли я вас засмучую, то хто потішить мене, як не той, кого я засмучу?

І якраз те написав, щоб, прийшовши, не мав смутку від тих, котрими повинен би я радуватися, надіючися на вас усіх, що моя радість є радістю вас усіх. Бо з великого горя і туги серця написав я вам з многими сльозами, не щоб вас засмутити, але щоб ви пізнали любов, котрої в мене пребогато для вас.

СВЯТЕ ЄВАНГЕЛІЄ від Матея: зач. 89

Сказав Господь цю притчу:

Царство небесне подібне одному цареві, що справляв весілля своєму синові. І післав слуг своїх кликати запрошених на весілля, і не схотіли прийти.

Знову післав інших слуг, наказуючи: Скажіть запрошеним: "Ось я наготовив мій обід воли мої й годоване побито, і все готове; приходьте на весілля."

Вони ж, злегковаживши це, відійшли, — той на поле своє, а той на свій торг. А останні спіймали його слуг, знущались над ними і повбивали їх. Цар же, почувши це, розгнівався, післав своє військо, погубив цих душогубів, місто їх спалив.

Тоді каже він до своїх слуг: Весілля наготоване, а запрошені не були достойні. Так ідіть на роздоріжжя і всіх, кого стрінете, кличте на весілля. І вийшли ті слуги на дороги й зібрали всіх, кого тільки стрінули, лихих і добрих, і назбиралось на весілля повно людей.

Цар увійшов подивитись на гостей, побачив там чоловіка, не одягненого в одежу весільну, і каже йому: Друже, як ти увійшов сюди, не маючи весільної одежі? Той же мовчав.

Тоді сказав цар слугам: Зв'яжіть йому ноги й руки; візьміть його й киньте надвір у темряву; там буде плач і скрегіт зубів. Бо багато званих, та мало вибраних.

50 років літератури

(закінчення з 4 стор.)

людей, які були і літературознавцями, і талановитими поетами.

Визнаючи факт, що в період «культу особи» діялись кривди, Є. Кирилюк боїться говорити про розстріли, а ще обережніше обходить питання, скільки українських літераторів убила «рідна» партія. Сміливо Є. Кирилюк заговорив про поета В. Чумака. Пряшівський журнал написав, що через «адміністративне втручання» знищено в Україні бл. 200 поетів і письменників, і почав список жертв від поета Василя Чумака. Чумак — спростовує київська газета — був убитий. Його розстріляли денікінці 1919 року. Отже, в українській літературі було 199 жертв, а не 200? Мабуть, таки 200 або й куди більше. Якщо б Чумак дожив був часів Постишева чи Хрущова, то доля того поета, мабуть, не була б інакша від тієї, якої він зазнав від денікінців.

Оцінка пряшівського журналу, який в українській літературі за совєтської влади бачить небагато літератури і аж надто багато жертв, не подобалась у Києві. Не могла подобатись. Це псує ювілейний настрій.

Фестиваль у Сяноці

У містечку Сяноці, що тепер належить до Польщі, відбувся перший український фестиваль, де виступали хорові, танцювальні і драматичні гуртки з Сянока, Перемишля, Варшави й Ольштина.

З Пряшева прибув ансамбль «Карпатянин».

АСЕКУРУЄМО

Авта, будинки, хатні речі бизнеси, від вогню, грабежі, особисту відповідальність (liabilities), морґеджові довги, рівнож асекурації: життєва хворобова, від випадку та шпитальна.

10% знижки на будинки, хатні речі й особисту відповідальність (liabilities)

Cwikilewycz Insurance Agency

10960 - 75 Ave. Edmonton, Alberta
Tel.: 433-7629 — 424-0915

З НАШОГО ЖИТТЯ В КАНАДІ

ВІД ВЛАСНИХ ДОПИСУВАЧІВ

Архиєрейські відвідини в Чілівек, Бр. К.

Сидять за головним столом від ліва: М. Яцишин, голова парафіяльного комітету, п-і К. Васильчук, голова відділу ЛУКЖ з Ню Вестмінстеру; о. Ю. Слота ЧСВВ з Ванкуверу, Преосв. Кир Ніл; о. М. Білик, парох Вернону; п-і А. Ганушевська; о. Б. Ганушевський, парох; п-і Д. Степа, голова відділу ЛУКЖ з Ричмонду; І. Бабець, голова парафіяльного комітету з Ню Вестмінстеру і Т. Турчак, заст. голови парафіяльного комітету з Чілівеку і церемонієр бенкету.

Дня 14 травня ц.р. з'їхалось багато людей не тільки з Чілівеку й околиць, але й з Говп, Єрров, Ебботсфорд, Гейні, Ню Вестмінстеру й Норт Суррі, з Ванкуверу й Бирнабі, а навіть з Вернону, щоб узяти участь в Архиєрейській св. Літургії і благословенні парафіяльної залі у свято Зіслання Святого Духа, що є храмовим празником парафії у Чілівеку. Почалося з того, що перед церкву заїхав цілий конвой найкращих авт, які мали парафіяни, під проводом офіцера РСМП Бумби, що колись був вівтарним дружинником церкви св. Миколая у Вінніпеґу. В останньому авті їхав Преосвящ. Кир Ніл, якого радісно привітали численно зібрані парафіяни і гості перед церквою. Мала Керол Яцишин привітала Владику віршиком і вручила китицю прегарних червоних троянд, а її батько Михайло, голова церковного комітету привітав нашого Преосв. Владику хлібом і сіллю та просив благословення для усіх парафіян. У дверях привітав Владику парох о. Б. Ганушевський і вручив ключі від церкви. Після дияконського "Да благословить тя Господь от Сіона" мішаний церковний хор з Ню Вестмінстеру відспівав Бортнянського "Буди ім'я Господнє". Хор має 28 вправлених співаків, що веде п-і Р. Ганушевська-Голмен. Владиці асистували до св. Літургії :о. Ю. Слота ЧСВВ з Ванкуверу й о. М. Білик з Вернону, кол. перший постійний парох Чілівеку. Дияконував о. Б. Ганушевський. Після св. Літургії і проповіді Владики про Святого Духа всі перейшли до парафіяльної залі, в якій відбулося її благословення. Опісля зачався святочний бенкет з програмою. Господарем бенкету був Т. Турчак, заст. голови парафіяльного комітету, який просив о. пароха піднести тост на честь Святішого Отця. Наприкінці бенкету промовляли: І. Бабець, голова церк. комітету з Ню Вестмінстеру, офіцер РСМП Бумба, п-і Д. Степа, голова відділу ЛУКЖ з Ричмонду, яка виголосила коротку доповідь про українську матір, бо ж це був День Матері. Опісля о. М. Білик розказав початки парафії в Чілівек. Першу й другу Службу Божу відправив у римо-католицькій церкві о. С. Шевчук ЧСВВ ще в 1938 р. Третю св. Літургію з різних причин мусів правити о. Шевчук у хаті Олекси й Анастасії Дуриба. Людей ще тоді було мало й певно це переконало о. Шевчука, що з оснуванням парафії треба зачекати кілька літ.

Наступила перерва до 1948 р., коли невтомний організатор Ол. Дуриба почав будувати залю. Її будували українці католики й православні разом, щоб там мати богослуження на зміну й спільні імпрези. У цій залі перше богослуження мав у 1949 р. о. Т. Добко ЧСВВ, а потім відправляли такі отці: о. М. Гаврилюк, о. Б. Слобода ЧСВВ, що доїздив з Ванкуверу, і о. Д. Джиголик ЧСВВ. Людей на богослуження організував Ол. Дуриба. В 1952 р. Преосвященний Кир Ніл надав на постійного пароха о. М. Білика, який зразу взявся до будови церкви разом з Ол. Дурибою та іншими.

Будова церкви почалася 17 січня 1953 р. на закупленій льоті Ол. і А. Дуриба і Анною Дуриба, їхньою братаницею. Льоти коштували $900.-00. Допомагали в будові такі парафіяни: Ол. Дуриба, Н. і В. Аврам, В. Назар, Д. Николин, О. Терлецький, і Г. Кібель. Організував і помагав у будові сам парох о. М. Білик разом з Ол. Дурибою. Першими членами парафії були, крім вище згаданих: Анна Дуриба, п-і Левчук, Н. і А. Петрики, І. Ленів, І. Братина, І. Мендзезоф, Д. Кузик, П. Климко, І. Яремко, А. Шульба і С. Павушок, та І. Велещук. Базарі відбувалися у римо-католицькій залі, а обіди й пікніки в саді О. і А. Дурибів. У вересні 1953 р. закінчено будову церкви при допомозі ще й таких парафіян: В. Дуриба, Кушнір, Н. Сич, і М. Мельник. Церкву малювали внутрі А. Дуриба і Кушнір. Пізніше в 1965 р. помалював церкву зверха П. Лесюк. Після закінчення церкви, відбулося її архиєрейське посвячення у вересні 1953 р. Зорганізовані і заохочені о. М. Біликом парафіяни жертвували щедро на церковну утвар і всі потрібні речі до неї. Великого виміру запрестольний образ Зіслання Святого Духа малював арт. Б. Стебельський. Після о. Білика говорили ще: римо-католицький парох Чілівеку о. Дж. Фейґен, голова церк. комітету М. Яцишин, військовий капелян з бази Веддер Кросінґ майор о. М. Маленфант, що закликав усіх українців вірно берегти й передавати з покоління у покоління прегарні українські традиції та говорити українською мовою, п-і К. Васильчук, голова ЛУКЖ з Ню Вестмінстеру й п-і О. Панчишин, голова ЛУКЖ з Чілівек-Ебботсфорд.

В бюлетені "Неділь н и й Дзвін", який є листком зв'язку парафіяльної округи Долини Фрейзеру про Народний Дім подано таке: на основі парафіяльних записок: В 1960 р. о. М. Білик переїздить до Вернону, а Чілівек обслуговують тимчасово оо. Василіяни з Ванкуверу й о. протоп. Ст. Чеховський з Вікторії. В 1963 р. у квітні Владика надає на другого сталого пароха о. Б. Ганушевського, що постійно має богослуження тут у першу неділю місяця. На загальних зборах, що відбулися 5 січня 1964 р., обрано церковний комітет під головством В. Козака (батька). На цих зборах представив о. парох плян будови Народнього Дому, який збори одобрили. Присутні почали складати свої пожертви й тоді призбирано на початок $1,-200.00. Будова почалася 18 лютого 1964 р. і її закінчено восени, де відбувся базар. Плян виготовив голова будівельного комітету й будівничий Т. Турчак. Будову організували й старалися про матеріял о. Б. Ганушевський, В. Козак і І. Січкарик, який потім перебрав провід будови й залю закінчив з такими парафіянами: В. Дуриба, В. Козак, М. Дребот, П. Лесюк, Т. Турчак, М. Панчишин, П. Кухар, Д. Николин, І. Братина, І. Боячек, І. Шерман, М. Яцишин, Д. Кузик, М. Мельник, О. Терлецький, Г. Кібель і Р. Немчук. Помагали в будові такі жінки: П. Січкарик, А. Дребот, А. Кухар, Г. Панчишин, і Т. Турчак, які багато натрудилися з церковним комітетом, щоб заля була збудована. Тепер головою є М. Яцишин.

Відділ ЛУКЖ оснований о. М. Біликом, а відновлений о. Б. Ганушевським вів і веде дуже оживлену діяльність. Головами в часі будови були: Павліна Козак, ж. Василя і Тіна Турчак, ж. Тоні. Вони з рештою жінками з відділу немало напрацювалися, щоб придбати не тільки до залі все, що потрібне, але й вивінувати церкву й її прикрасити. Тепер головою відділу є Олена Панчишин, ж. Михайла, що була одною з моторів приготування залі до благословення, до привітання Владики й переведення цілого торжества включно зі знаменито приготованим бенкетом. Під час бенкету хор з Ню Вестмінстеру мав зарезервований стіл. Після промови о. Б. Ганушевського церемонієр Т. Турчак викликав до слова голову хору, дяка Михайла Блажейка, який розказав дещо про хор, якого організатором і учителем є о. Б. Ганушевський та якому помагає розучувати та вести хор п-і Р. Голмен, дочка о. пароха. Покликана головою секретарка хору п-і Анна Адамс, ж. Павла, вручила дириґентці прегарну китицю квітів, під гучні оплески присутніх. Хор знаменито пописався виконуючи трудні твори визначних композиторів св. Літургії. Хор співає до співаних св. Літургій у церкві в Ню Вестмінстері кожної неділі. Почав був організувати й розучувати хор на два голоси о. парох і в Чілівеку. Дириґентом хору обрано М. Панчишина, а потім Н. Сича, однак через брак частих проб хор дещо підупав. Віримо, що з поворотом на дириґента Н. Сича він знову почне живу діяльність. Дяком протягом 11 літ, після смерти О. Дуриби був І. Січкарик, який на другий день після архиєрейських відвідин перенісся на сталий побут до Кемлупс. Прощання Січкариків відбулося у неділю 7 травня. Як дарунок одержали образ Тайної Вечері. І. Січкарик займав багато різних позицій у церк. комітетах і був упорядником у церкві разом зі своєю дружиною Павліною. Старшим братом протягом довгих літ є В. Дуриба, син бл. п. Олекси, що є сталим касиром парафії і одним з найбільш діяльних членів. Всі доїзджаючі священики, а тепер і о. Б. Ганушевський, стало перебувають у домі Анастасії Дуриби, ж. Олекси та її сина Василя, а принагідно в І. і П. Січкариків, і Т. і Т. Турчаків. Вони обоє мають Мотель "Тотем" у Чілівеку. Ці родини є відомі зі щирої прихильности до священиків, як і інші. Завдяки невтомній праці жінок у церкві покладено гарний червоний килим довкола престола, а також покладено хідник з того самого матеріялу від порога до солеї шириною 4 стопи. Церкву помальовано знову всередині, а парафіяни подбали про шафу на ризи в захристії о. пароха та жертвували багато гарних річей до церкви. Павука за $300.00 справили до церкви на 20 свічок п-во Володимир і Параскевія Грабарі з Ню Вестмінстеру, щирі прихильники цеї парафії у Чілівеку. Імена всіх жертводавців є записані в церковних книгах разом з їхніми пожертвами. За прискладані гроші будуть розмальовані намісні ікони Спасителя і Пресвятої Богородиці, вже в недовгому часі.

Опісля говорив ще Д. Кузик і о. парох попросив до слова Преосвященного Кир Ніла, що в своєму слові між іншими сказав таке: "Перший постійний парох збудував церкву, а другий Народний дім, при допомозі своїх добрих і ревних парафіян. Оба парохи натрудилися немало доїжджаючи досить далеко (60 миль), щоб виконати свій обов'язок. Зокрема о. Б. Ганушевський, що поклав стільки праці по багатьох парафіях єпархії, в кожній побудував як не церкву, то народний дім або священичу резиденцію. Тепер на черзі церква в Ню Вестмінстері, з дозволом на будову якої є багато труду й клопоту. Однак віримо, що о. парох переможе всі трудноші, як і дотепер і там церква буде збудована, а я запрошую вас усіх на посвячення її угольного каменя. Отець Б. Ганушевський усе вив'язувався прегарно зі своїх обов'язків". Ці слова прийняли присутні гучними оплесками, а о. парох подякував Їх Преосвященству за такі щирі слова признання та закінчив бенкет молитвою. Опісля ще довго гуторили парафіяни і гості з Владикою. Парафіянам в Чілівеку треба скласти щире признання за їхню працю для Божої слави і для спасення їхніх душ.

Учасник

Едмонтон, Алберта

НЕСПОДІВАНКА В ДОМІ П-ВА СТАДНИЧУКІВ

У травні родина Василя і Катерини Стадничук пережили приємну несподіванку. Їхні приятелі прийшли до них, щоб привітати господарів у новонабутому домі. П-во Стадничук приїхали до Канади в березні 1949 р. й осіли в Едмонтоні. Але праця з сіенарській компанії забрала їх з Едмонтону спершу на Пейло в Саскачевані, а опісля до Гіллярд та Мондеру в Алберті. Щойно по семи роках родина Стадничуків мала змогу знову перенестись до Едмонтону. Тут купили п-во Василь і Катерина дім, в якому й відбулася описана тут гостина. Цю гостину приготовили приятелі п-ва Стадничуків: З. Бойкевич, І. Лучканич та Г. Запісоцький. Господарем гостини був п. В. Лутів, що й вітав родину Стадничуків від приявних. Парох церкви св. Юрія о. В. Тарнавський, вітаючи п-во Стадничуків від парафії, вказав на значення християнської родини в житті народу. П-во Стадничуки все були вірними рідній Церкві та своєму народові — сказав о. парох. Пан Г. Запісоцький та п. І. Лучканич вітали п-во Стадничуків від приятелів, вручаючи дарунок — образ Тайни Вечері та чайне накриття. Стрийко п-і Катерини Стадничук, п. Г. Кучаба, висловив радість всеї родини з приводу набуття дому його братанками.

Василь і Катерина Стадничук

П. Василь Стадничук є сином Петра й Агафії з роду Козьмин з Печеніжина на Косівщині в Україні. П-і Катерина Стадничук є дочкою Данила Кучаба та Анастасії з роду Наконечна з Жужеля на Белзчині в Україні. Вінчалися 7 червня в Айзенах, Німеччині. Господь поблагословив їх четвером дітьми, з яких Богдан є одружений, Роман працює в Калґарі, а Володимир і Леся живуть з батьками. З приводу новосілля приявні зложили 15 долярів на рідну школу при церкві св. Юрія. Щирими словами дякували обоє п-во Стадничуки усім приявним за милу несподіванку і за дарунки та зложили 10 долярів на фонд "УВ". За жертву щиро дякуємо, а п-ву Стадничук бажаємо многих літ.

Іван Німчук, Лемонт

СПОМИН ПІОНЕРА

З ДЖУРИНА ДО КАНАДИ

ЯК ФАРМУВАЛИ ПЕРШІ ПОСЕЛЕНЦІ

Що ж до обрібки землі, то тут головну ролю відіграли сильний хребет, здорові руки та десять пальців. Щасливі чулися ті, що на їхньому гомстеді були поляни, без корчів та дерев. Цю землю можна було легко орати. Більшість поселенців мусіла кожну п'ядь землі корчувати власними руками, а хто мав, то вживав до цього ще й коня. Не один поселенець, який занадто завзято забрався до корчування лісу на своїй фармі, підірвав своє здоров'я таки надобре. Багато праці вимагало не лиш саме корчування дерева та пняків, але стільки майже само праці треба було вкласти при оранні землі та приготуванні її під засів збіжжя. Тими самими руками поселенці відтак сіяли збіжжя, жали його, а вкінці й молотили ручними ціпами. Та такий спосіб господарення не міг довго вдержатися. І в ЗДА і в східній Канаді почали виробляти самі, або спроваджувати з Европи різні рільничі машини. Появилися сталеві плуги, борони, диски, сівалки та в'язалка ("байндер"), яка найбільше причинилася для піднесення рільництва в західній Канаді, бо ця машина жала та в'язала збіжжя. І кожний поселенець, який вже трохи доробився, й мав уже свій плуг, борону, сівалку, в'язалку, косарку та грабарку, вже уважався добрим господарем. Він уже управляв стільки збіжжя, годував стільки худоби, свиней, курей та іншого дробу, що міг його продати й за одержані гроші купувати нові машини та поправляти своє положення. Хоч ціни на продукти були низькі, то й ціни на товари, які купували поселенці, були не високі. Прим. в'язалка коштувала в 1905 р. 160.00 дол., косарка 55.00 дол., грабарка 35.-00 дол., ітд. Бушель пшениці коштував тоді вправді лиш 50 центів, але в порівнянні з сьогоднішніми цінами, за ці гроші можна було купити більше як тепер.

Але того збіжжя багато не було, щоб можна було його багато продавати, бо приготування землі під управу збіжжя йшло поволі, а до того ще й роди пшениці, які фермери тоді сіяли, не дуже надавалися для албертського клімату. Вчасні морози дуже часто нищили збіжжя, яке достигало досить пізно. Але згодом й це поправилося. Дослідник збіжжя д-р Сандерс виплекав пшеницю "Маркіз", яка скоріше достигала, ще заки звичайно приходили морози. Згодом почали плекати ще й інші роди пшениці, відпорні на ржу, ба навіть на посуху. Під цю пору наша пшениця належить до найкращих в цілому світі.

На початках молочення збіжжя було неабиякою проблемою. Як я вже згадував передше, в перших роках молотили ціпами, але як поселенці управляли більше поля, це вже переростало їхні сили. Тому вони звозили все збіжжя на фарму й ждали молотілки, які вже були у заможніших фармерів, що довше господарили. Ці покінчили молотити своє збіжжя, і приїздили в дану околицю та почерзі молотили збіжжя у всіх поселенців тої околиці. Це тривало нераз досить довго, бо почниналося вчасною осенню, а протягалося пізно в зиму й нераз причиняло чимало клопоту, як приходили гострі морози та навальні сніги. По якомусь часі наші поселенці стали думати про власні молотілки й один по другому купували, зразу кератові, а відтак парові. Щоб легше було їх сплачувати, лучилося кількох поселенців у спілку. Такі спілки мали теж свої немилі сторони. Деякі машини треба було тягнути кіньми, і коли така компанія з десяти або більше спільниками й з кількома кіньми заїхала на подвір'я бідного поселенця, щоб йому змолотити два або більше стіжків збіжжя, які він придбав тяжкою працею, то цей поселенець аж дрожав, дивлячися, як молотільники тягнули снопи зі стіжків та годували ними коні, бо ж коні приїхали молотити його збіжжя. До того ще треба було й нагодувати спільників молотілки та робітників, що помагали при молоченні. У висліді в такого не дуже заможного поселенця після від'їзду молотілки та відходу робітників мало що залишалося в коморі. Геть чисто його були "об'їли". Та з роками приходило щораз то більше машин, зразу парових, а відтак бензинових, так, що вже легше було закінчити молочення у всіх поселенців ще до зими. Від 1920 р. почали фабрики виробляти щороку кращі трактори, які дуже добре надавалися до орання лісової землі. Вже не треба було так, як давніше, мучитися з корчуванням лісу. Корчі зрубувалися попри землю, а лише великі пні виривалися тракторами. До орання вживали великого плуга, який перетинав коріння та перевертав грубу 20-цалеву скибу. Це значно улегшувало працю й згодом лісова полоса у всіх трьох степових провінціях Канади вкрилася виробленою під управу збіжжя землею. Ну, а в наших часах, як прийшли великі булдозери, то корчування землі йде вже зовсім легко. Булдозери перевертають й найгрубший ліс, згортають дерево на боки, а великі плуги приорюють усе коріння, або мішають з землею так, що й коріння не лишається. Але це все коштує великі гроші і без грошей не можна нічого зробити. А колись це робилося без цента запасових грошей, власними руками поселенців і тільки поволі відносини поправлялися й поселенці поволі приходили до добробуту. А деякі й тоді доробилися чималих маєтків.

Менлі, Алберта

ЗОЛОТИЙ ПОДРУЖНІЙ ЮВІЛЕЙ П-ВА СТЕПАНА І СОФІЇ АНДРУЩИШИН

Степан і Софія Андрущишин, о. Б. Снігурович і дяк п. П. Фльоркевич під час церковного благословення

Субота 6 травня залишиться надовго милим споминон в пам'яті не лише п-ва Степана і Софії Андрущишин, їхньої родини, приятелів та знайомих й сусідів різних національностей та всіх парафіян церкви св. Юрія в Карвел, бо того дня п-во Андрущишин відзначували врочисто свій золотий подружній ювілей. Торжество розпочалося Службою Божою в місцевій парафіяльній церкві св. Юрія, яку відслужив місцевий парох о. Б. Снігурович. Після цього слідувало церковне благословення з нагоди 50-річчя подружжя, а відтак о. парох сказав принагідну проповідь. Обоє ювіляти та члени їх родини приступили до св. Тайн. Святочний бенкет, приготований родиною та приятелями, а зокрема їхньою невісткою, відбувся в місцевій "комюніти гал". В бенкеті взяло участь понад 160 осіб, що були найкращим доказом, якою пошаною тішаться ювіляти серед своїх знайомих та приятелів.

На багато заставленому смачними стравами столі пишався теж традиційний український коровай. Дуже вдатним господарем бенкету був місцевий дяк п. П. Фльоркевич. Вітаючи ювілятів, господар представив приявним гостей головного стола. З черги о. Б. Снігурович привітав ювілятів з їхнім торжеством та вручив грамоту від Преосвящ. Кир Ніла. Посолка до албертської леґіслятури п-і Р. С. Вуд склала побажання від себе, а відтак вручила письмовий привіт від прем'єра Менінґа та лефтенанта-ґовернора МекЮена. Відтак радний муніципалу п. Р. Аткінс, що був приявний з дружиною, привітав ювілятів від муніципалу. Голова церковного комітету п. В. Хомцій склав побажання та вручив дарунок від усіх приявних. Односельчанин ювілята п. Ст. Бардак дуже гарно й цікаво переказав переживання ювілята в Україні й Канаді. Вкінці найстарший син ювілятів, Іван, подякував від усіх дітей за гарне виховання й передав дарунок від дітей. Зворушливо було глядіти на внуків, які щиро з любов'ю вітали свого дідуся й бабуню та вручали їм дарунки від себе.

Після цього була забава з танцями при звуках гарної оркестри. Невістки дбали про це, щоб охочі мали увесь час що перекусити.

Ювілят Степан Андрущишин приїхав у околицю Карвел-Менлі в 1913 р. з села Іванівці, пов. Жидачів, Західна Україна. Ювілятка Софія Тиркало приїхала до Канади зі своїми батьками в 1908 р. з села Гніздичева, пов. Жидачів. 6 травня 1917 р. о. М. Гура ЧСВВ звінчав їх в церкві св. Юрія в Менлі, Алберта. Ціле своє життя перевели вони чесно й по-християнськи, зате й поблагословив їх Бог чотирма синами й одною дочкою. Син Іван живе в Торгилд, Омелян і Степан в Оновей, а дочка Евгенія, зам. Клярк в Ошаві. Онт. Син Теодор згинув, придавлений трактором. Ювіляти прийняли цей удар судьби з відданням на Божу волю. Зате Бог потішив їх гарними десятьма внуками.

Обидвоє ювіляти були добрими челнами місцевої спільноти та добрими парафіянами церкви св. Юрія в Менлі. Любов до всього, що рідне, вклали вони в серця своїх дітей. Бог дозволив їм святкувати їхнє золоте подружжя в тій церкві, в якій о. М. Гура ЧСВВ колись їх вінчав. На прийнятті були приявні й оба колишні дружби: Осип Проць і Василь Шміґельський. З дружок була приявна колишня дружка п-і Матильда Семенюк, а друга п-і Германюк не могла прибути і заступала її п-і Кускі.

П-і Софія Андрущишин має двох братів Михайла та Івана Тиркало та 4 сестри: Матильду Семенюк, Нансі Кускі, Анну Мей і Олену Борис.

З нагоди свого ювілею ювіляти передали 10.00 дол. на "Українські Вісті". За жертву щиро дякуємо, а ювілятам бажаємо ще багато милих літ прожити.

В Едмонтоні й на фармах
перероблюємо та направляємо дахи
на домах — шпихлірах — стайнях — стодолах
та повітках для машин
Кедрові ґонти та грубші дошки для покриття (Shakes)
Для кого ми працювали раз, кликатиме нас постійно
Найнижчі ціни в Едмонтоні
Оцінки та інформації даром.
Телефонуйте до нас в кожній порі на
ч.: 474-3117 — 469-6187
KATHY & ED'S ROOFING
11839 - 69 Стр., Едмонтон, Алберта

СТОРІНКА САСКАЧЕВАНУ

SASKATCHEWAN PAGE
Редагує: Анна Марія Баран
1306 - 20th St. W., Saskatoon, Sask.
РІК 2. Телефон: 242-6364 Ч. 38

РЕПОРТАЖ о. В. ІВАШКА

БАТУРИН (5)

ВИСТУП НА ЕКСПО

Виступ відбувся в суботу, 29 липня. Лише половину учасників визначено, себто коло 650 осіб, які мали туди їхати. Ранком, о год. 7 ми виїхали автобусами і без більших перешкод ми з'явилися на терені Експо. Нас спроваджено в одному місці, ніби парку, де відбулася збірка. Опісля упорядкованими частинами ми перейшли досить довгу круту вулицю і опинилися на великій площі, що була покрита гарною травою. По середині була спеціяльно побудована велика трибуна. Напроти були сидження для публики. Разом з пластовою молоддю брала участь також Сумівська молодь, коло 800 осіб, ОДУМ, коло 100 осіб і група танцюристів МУНО, коло 50 осіб. Пластунки юначки були вдягнені в українські народні одяги. Всіх учасників уставлено побіч трибуни. Сумівська оркестра відіграла канадійський і український національний гимн. З ряду численних представників на трибуні виступив д-р Луговий, пластун сеньйор, який трьома мовами українською, англійською і французькою проводив програмою. Говорив представник Комісії Сторіччя, а по нім Всв. о. прелат В. Кушнір, голова Комітету українців Канади. Мистецьку програму започаткувала група МУНО танком. Гарні вправи хустинкою виконали Сумівки. На закінчення вправ, вже при співучасти чоловічих частин СУМ, створили взір кленового листка. Відбулася перекуска в близькому парку. За годину часу відбувся виступ пластової молоді. Перші юначки виконали кілька хороводів у десятьох з'єднаннях. Барвисті одяги на тлі зеленої трави і яркого соняшного світла створили прекрасний образ. Це була чи не найкраща точка не лише виступу на Експо, але теж цілої Зустрічі.

Під звуки оркестри увійшли пластові частини на простору трибуну. Наперед національні прапори і прапори сторіччя, дальше курінні прапори, ще дальше емблеми кожної канадійської провінції, а накінці символи, які зображали вклад українців у розбудову Канади. На жаль, пояснення символів не могло відбутися, бо в тому часі пошкоджено електричні проводи. Посередині ряду зі символами стояла дівчина в прекрасному українському одязі, а в руках держала піднос, на якому був хліб і сіль. По її боках, як асиста були два юнаки. Між символами були сніп пшениці, — що являло собою хліборобську ділянку, книжка — шкільництво, вежа для видобування оливи і відбитка пам'ятника українським піонерам в Елк Айленд Парку коло Едмонтону — робітництво, церква в українському стилі — церковне життя, оттавський парлямент — політична діяльність. Коротке слово (без голосника) сказав пл. сен. Сагайдаківський. Юнаки відспівали гимн закарпатських пластунів. В упорядкованих з'єднаннях під звуки оркестри відійшла пластова молодь. Заповіджено дальшу програму за 15 хвилин, в якій брали участь групами чи індивідуальними виступами інші українські молодечі організації. Пластова молодь безпосередньо по свому виступі повернулася автобусами до "Батурина".

ВІДВІДИНИ В ОТТАВІ

На закінчення МПЗ пластова молодь мала нагоду відвідати столицю Канади Оттаву. Для більшості молоді це була їх перша нагода. Уважаю, що ці відвідини були дуже щасливим і корисним пляном. З гарними враженнями поверталася пластова молодь домів. Відвідини відбулися в понеділок, 31 липня, і мали три частини для загалу молоді, себто збірка коло парляменту, зложення квітів коло Сенотаф і зустріч з заступником королеви Міченером. Крім цього представники молоді відвідали обох "спікерів" парляменту і сенату, були присутніми при закладенню пропам'ятної таблиці в Національній бібліотеці, як доказ великого вкладу праці українців у розбудові Канади.

Переїзд пластової молоді з "Батурина" до Оттави був одним з найтяжчих наказів до виконання. Хоча вставання було заповіджено на год. 4-ту ранку, то таки тяжко було подолати труднощі з ліквідацією таборів. До цього в ночі впав дощ і треба було пакувати мокрі шатра. Хоча саскачеванська група виїхала одна з перших, то таки ми дещо пізно прибули до Оттави. Наш водій, що ні словечка не розумів по англійськи, перший раз їхав до Оттави. Тому і не дивно, що по дорозі наш автобус зблудив, хоча по дорозі були різні знаки, які вказували кудою треба робити об'їзди (дітур). Якраз перед самим початком програми коло парляменту наші частини зайняли свої місця. Головною точкою була промова прем'єра Канади Л. Пірсона, якого представив численно зібраній українській громаді, а передовсім молоді голова КУК Всв. о. прелат В. Кушнір. Прем'єра обдаровано квітами і книжкою, перекладом творів Шевченка на англійську мову. Промовляли ще сенатор Юзик, посол Старчевський (Стар) і представник СУМ. Між визначними особами були теж представники українських церков. Коли відбувалася програма коло парляменту, я поїхав нашим автобусом на залізничу станцію, щоб там полагодити справу нашого загального і особистого багажу. Це тому, бо наша саскачеванська група від'їздила найскоріше і треба було на час полагодити всі конечні справи. Принагідним автом я повернувся на програму коло сенотафу. Недалеко парляменту в самому центрі міста побудовано велитенський пам'ятник для вшанування всіх поляглих у першій світовій війні. Там зібралася пластова і сумівська молодь, щоб зложити вінок квітів. Представники молодіжних організацій принесли до пам'ятника у і його стіп зложили вінок з жовтих і синіх хризантем.

Ми зібралися коло Центру Сторіччя, де нас угощено канапками і холодними напитками. А згодом, упорядкованими лавами, ми пішли довгою вулицею до резиденції "Ґовернора Дженерала". По дорозі зустрічали нас напівздивовані мешканці Оттави, бо напевно це вперше така група молоді проходить вулицями їхнього міста. Аж тут почав падати дощ, щораз сильніший. Одначе ніхто навіть і не думав виступати з рядів. Заходимо перед резиденцію, дощ перестав падати й показалося привітне сонце. Пластові й сумівські частини уставляються у відповідні колони під розложистими деревами. Вкінці порожні приготовані крісла діждалися достойних гостей. В товаристві своєї дружини, виходить Достойний Міченер. З ним теж Всв. о. прелат Кушнір, сенатор Юзик з дружиною та кілька інших осіб. Програмою проводить пл. сен. Світуха. Він коротко представляє губернатора і просить про слово. Теж коротко, але дуже прихильно, він говорить про ці відвідини. Дає признання українцям за їх прикладне життя і працю для Канади. Молодий юнак при звуках бандури співає дві українські пісні. Юначки обдаровують губернатора книжкою а його дружину гарною китицею червоних рож. Всі співають "Боже щасти Їй". По офіційній частині губернатор іде між молодь і з нею розмовляє.

Наказ, і частини відходять до автобусів, які довгою чергою поставали при недалекій вулиці. Є заповіджене прийняття для молоді. На жаль, наша саскачеванська група мусить їхати прямо на залізничу станцію, бо год. 6.50 вечором від'їздить наш поїзд. Гостинні оттавські пластуни не призабули за нас і передали нам дещо харчів на дорогу. Поїзд дещо припізнився. З приміщенням в поїзді історія повторяється. Спочатку дуже тяжко через вагон пройти, але вже на найближчій станції всі ми знайшли місце не лише, щоб вигідно сісти, а щоб і десь голову приклонити. Хоч змучені, але вдоволені ми щасливо зустрічали наших рідних та знайомих в Саскатуні, в середу, 2-го серпня.

Так ми організували, переводили й закінчували другу частину пластового проєкту для відзначення 100-річчя Канади. Далеко були, багато бачили й чули, а напевно і дечого навчилися. Молодь набрала переконання, що пластова організація існує і працює для її добра. Вслід за цим зродилося гарне самопочуття, що нарід, до якого вона належить, вартий більшої власної уваги, коли інші, включно до голови канадійської держави, присвячують йому так велику увагу і дають публичне признання.

Не так зле, як виглядало

Цьогорічна довготривала посуха в Саскачевані не ворожила нічого доброго для фармерів. Загально сподівалися малого врожаю та на превелике здивовання урожай цього року перейшов всякі сподівання. Вправді до цього причинилися спізнені дощі, а відтак ідеальна погода в часі жнив. Хоч цього року збір пшениці буде менший на 226 мільйонів бушлів та за то вартість її підійшла вгору з уваги на якість. Коли в попередньому році було дуже мало першої кляси і дуже багато четвертої та п'ятої кляси — то цього року тих останніх двох кляс майже немає.

Саскачеванський Пшеничний Пул подає до відома, що цьогорічний збір пшениці дасть в загальному 320 мільйонів бушлів, пересічно 16.2 бушля з одного акра. Всьої площі засіяної пшеницею було 19,700,000 акрів.

Рівно ж інші зернові культури дали надсподіваний вислід. Вівса після всіх правдоподібностей буде зібрано 63 мільйони бушлів (в попередньому році зібрано 91 мільйонів бушлів), пересічно 32.7 бушлів з одного акра.

Ячменю повинно бути 63 мільйонів бушлів (в попередньому році зібрано 94 мільйони бушлів) — пересічно 27 бушлів з одного акра. З інших зернових культур сподіваються зібрати пересічно з одного акра: жита 16.5 бушлів, льону 8.5 бушлів та рапсу 18.7 бушлів. Збір рапсу цього року буде більший від попереднього року на 200 тисяч бушлів (цього року 12,600,000 — минулого року 12,400,000).

Dr. M. F. Stadnyk
Dr. Irwin Stadnyk
Окулісти-Оптометристи
512 Canada Bldg.
Saskatoon, Sask.
Phone 242-8656

МОСКОВСЬКА ПРЕСА ПРО

Сторіччя Канади і «Експо-67»

Нещодавно в саскатунському щоденнику "Стар Фінікс" появилася стаття п. Петра Бюклея, кореспондента з Москви про те, що пише московська преса про 100-річчя Канади та Експо 67. З уваги на цікавість тої статті подаємо її в українському перекладі.

"Москва (КП) — Якщо б Кирус Ітон перестав контролювати великі крамниці в Канаді, то всі люди, що переходять через ті склепи могли би дещо купити з тих річей, що находяться в крамницях".

Читачі в Радянському Союзі, що познайомилися з тою скупою вісткою надрукованою в московському щоденнику "Советская Росія", кілька днів пізніше могли прочитати деякі пояснення в "Правді" про чортківську спритність організаторів Експо 67, котрі вправді видвигнули правильні питання, та за те непра вильно їх висвітлили.

Ті дві довші статті були лише частиною потопу звідомлень про Експо 67 та Канаду, що були друковані в совєтській пресі в останніх місяцях. Ті звідомлення осягнули свій вершок по першім липні, коли відсв'ятковано Сторіччя Канади.

В характеристичний спосіб, більшість звідомлень це спеціяльно приготовані новинки з ідеологічними їх поясненнями. Наприклад, Василь Озеров, кореспондент в Оттаві для комуністичного партійного журналу "Правда", був спосібний інформувати читачів про те, "що більшість канадців (в часі святкування Сторіччя) були стурбовані справою агресії у В'єтнамі, піддержкою ізраїльських екстремістів на середньому сході — справами, що ними проводить Вашінгтон".

"Ізвєстія", урядовий совєтський часопис, згадуючи про Сторіччя Канади, помістив відносно отверту статтю, в котрій не було, як звичайно, критики, та зате написано, що совєтські громадяни думають, що ніщо не може стати на перешкоді для приятельських відносин між Канадою та Совєтським Союзом.

Свого роду нагорода за журналістичну проворність належиться редакторові щоденника "Совєтськоя Росія" Василеві Московському, який спромігся передати Т. Ітон і Ко., уроженця Канади, сталевому магнатові Кирусові Ітонові з Клівленду, який через свою міжнародню діяльність є більше відомий в Радянському Союзі, як канадські департаментні склепи Т. Ітон.

Без подання місця, де перебував Московскій в часі своїх відвідин Монтреалю, він пише: "Тут є болото і сморід в житловій частині робітничої кляси, де ми жили. Брудні, умучені, байдужі до всього люди сиділи в дверях своїх хат, тоді коли їх діти бабралися в болоті, бавилися та билися на дорозі або хідниках. Зате частина міста для вищої кляси — це чудові будинки, чистота та краса на кожному кроці — словом рай для багатих".

В переконанні, що Кирус Етон створив луже гнучку організацію для користування публики, Московскій додав: "Його склепи є завсіди виповнені покупцями. Але приглянься ближче — чи всі вони купують? Ні. Сотки жінок та мущин не купують, а з подивом оглядають силу прекрасних річей в тих склепах. Вони радо купили би убрання, сорочку, вони радо купили б усе, що їм потрібне — та вони не купують. Чому? Відповідь проста — вони не мають грошей".

Московскій також стрінув власницю невеличкого склепу, мадярську імігрантку, якої очі наповнилися жалем та сльозами, коли він їй розказав, як чудово живеться в Мадярщині від того часу, як вона покинула Мадярщину по революції в 1956-му році. Кожний мусів відчувати, що вона чулася нещасливою в тій чужій країні. Вона не має жадної можливости на будуче. Будучи лише малою рибкою, без сумніву буде проковтнена акулами типу Ітона та буде змушена працювати при чищенню вікон".

В дальшій своїй статті п. П. Бюклей пише і про статті інших совєтських редакторів, котрі у своїх писанинах насвітлюють певні справи так як їм вигідно, чи каже комуністична партія, очевидно послуговуючись притому всякими видуманими чи поперекручуваними фактами.

(Для вияснення бажаємо звернути увагу, що Кирус Ітон з Клівленду не має нічого спільного зі склепами Т. Ітона в Канаді). **Т. Б-н**

З ЄПИСКОПСЬКОЇ КАНЦЕЛЯРІЇ

24-го вересня, Неділя:
В год. 10.00 рано Архиєрейська Служба Божа в Дана, Саск. В год. 4.00 пополудні Архиєрейський Молебень в церкві Боднарі.

27-го вересня, Воздвиження Чесного Хреста:
В год. 10.00 рано Архиєрейська Служба Божа в Габбард (фарми), з нагоди празника.

1-го жовтня, Неділя:
В год. 10.00 рано Архиєрейська Служба Божа в Вейборн, Саск. В год. 4.00 пополудні Архиєрейський Молебень в Бієнфейт, Саск.

8-го жовтня, Неділя:
В год. 10.00 рано Архиєрейська Служба Божа в Кридор, Саск. В год. 4.00 пополудні Архиєрейський Молебень у Величко, Саск.

15-го жовтня, Неділя:
В год. 10.00 рано Архиєрейська Служба Божа в Модел фарм, Саск. В год. 4.00 пополудні Архиєрейський Молебень в церкві — Дороші.

ГОМСТЕД КОЛ. ПРЕМ'ЄРА КАНАДИ

Буде збережений для історії

У четвер 31 серпня поверх 1,200 приявних були свідками особлившого вияву пошани Саскачевану б. прем'єрові Канади Дж. Діфенбейкерові. Того дня прем'єр Саскачевану Р. Тетчер відкрив святочну програму для відслонення пропам'ятної таблиці в шану Дж. Діфенбейкера та передання в пам'ять прийдешнім поколінням дому, що в ньому прем'єр Канади провів свої дитячі роки.

Дім дитячих літ б. прем'єра, був 50 миль від Саскатуну у недалекій віддалі від Борден, Саск. В тому домі, як згадав у своїй промові б. прем'єр, він, його батько і його брат Елмер, самі вбили кожний цвях в 1906 році. Згаданий дім відновлено коштом 15 тисяч дол. відповідно забезпечено перед знищенням і перевезено та поставлено під наглядом саскачеванського товариства "Історії та Народної Традиції" в "Осередку Васкана" біля Ріджайни, столиці Саскачевану.

УБИВНИКА ГОФМАНА БУДУТЬ СУДИТИ

Віктор Гоффман, вбивник родини Дж. Пітерсона, після тридцятиденних лікарських бадань є узнаний за нормально здорову людину, а тим самим буде відповідати перед судом за вбивство 1-го ступеня. Судова розправа над вбивником розпічнеться 24 жовтня в Норт Батлефорд. Гоффман тепер перебуває в тюрмі у Принц Алберт.

КЛОПІТ ЗІ СІЛЛЮ

"Від прибутку не болить голова" каже народня пословиця, а вийшло, що заболіла і таки розболілася надобре.

Власники копалень поташу раз пораз висловлюють журбу, куди діти мільйони тонн солі, що залишається після продукції поташу. Хоча над розв'язанням цієї проблеми працює кілька аґенцій, до цього часу не найдено остаточної розв'язки.

Дотеперішні обчислення виказують, що з випродукування тони поташу залишається дві тони солі. А при нормальній праці одної копальні впродовж року залишається два мільйони тонн солі. Отже при праці всіх десятьох копалень у нас річно буде двадцять мільйонів тонн солі. Це і справді прибуток від якого може заболіти голова. Коли брати до уваги запотребування солі, то продукція солі лише з трьох копалень є на п'ятьдесят разів більша як її потребує Західня Канада.

«ЗАВЖДИ ВИННІ СВЯЩЕНИКИ...»

В кождій парафії є деяка скількість людей, що ще явно зовсім не відійшли від церкви, навіть часом платять річну вкладку і часом показуються в церкві. Практикуючими католиками не можна їх назвати, бо не виповняють тої найменшої вимоги: що неділі і свята не опустити з своєї вини Служби Божої і великодня сповідь.

Сьогодні однак я хочу говорити про цікаві викрути такого роду "парафіян". "Пані Ч. — чому ми майже ніколи не ходите до церкви?" — питає знайома. "Не можу, ніяк не можу" — відповідає. "А то чому?" "Та знаєте священики тому винні, бо задовго правлять Службу Божу, не маю сили вистояти так довго. Направду не можу".

Минуло від того часу два роки. Службу Божу за той час дещо скорочено, але нашої пані Ч. й дальше не видно в церкві.

При припадковій зустрічі ця сама знайома знову питає панію Ч., чому ж тепер не ходить до церкви, чейже Служба вже не така довга, а дещо скорочена. "Та власне, тому, що священики поскорочували Службу Божу — тому й не ходжу. Бо якжеж на таку коротку Службу Божу йти"...

* * *

Було це в місті Е. більше років тому назад. Був там парохом дуже ревний священик о. К. Одного разу приступає до нього його парафіянин п. Г. і каже: "Скажу вам правду, отче парох, але не гнівайтеся за те. Це, що так багато нашої молоді відійшло на безбожництво, то винні самі священики". "А то чому?" — питає отець парох. Пан Г. з міною певного себе судді перед проголошенням вироку говорить: "Та бачите, отче парох, наші священики так завзято тримаються того поганського римського цісаря Юлія Цезаря — ніби його календаря, — що навіть не звертають уваги, що діється у їх парафіях. На новий календар відправ в церкві не має, а в часі свят за старим календарем родичі мусять працювати, а діти йти до школи — отже не ходять до церкви ані на старий календар, ані на новий, а через те і повстало безбожництво. "А хто тому винен — ясно, що священики."

Отець К. спокійно вислухав свого співбесідника, а відтак сказав: "Можливо, що ви маєте рацію — тому я в найблищу неділю проголошу, що від тепер буду правити Служби Божі і для тих, що святкують за старим календарем, а також і для тих, що святкують за новим календарем, щоби дати змогу всім бути приявними на Службі Божій". Отець К. так і зробив. І що ж сталося? Чи думаєте багато було присутніх на Службі Божій в часі свят за новим календарем? Далеко ні, ба що більше в парафії почали кричати, що отець розбив парафію.

* * *

На кінець послухайте про цікавий факт з мойого мелфортського життя. Два роки тому дзвонить до мене телефон з містечка Г. Жіночий голос просить охристити дитину. Умовляємося, що хрищення буде в церкві в місцевості Б., віддаленій 20 миль від Мелфорту, о год. 3.30 пополудні в суботу. В означений день та означеній годині приїзджаю своїм автом до церкви та чекаю на родичів з дитиною та на кумів. Також приїхав і дяк — ждемо оба. Минає пів години, а нікого до христу нема. Прошу дяка чекати на місці, а сам їду до іншої нашої церковці віддаленої 7 миль —та і там нікого немає. Вертаюся назад. Вже наше чекання протягнулося далеко поза годину. Рішаємо з дяком їхоти до дому. Маю причину бути поденервованим — та успокоюю себе, що то чейже Канада, належить привикати.

Кілька тижнів пізніше після того випадку я був в місцевості Х. Долучуюся до громадки наших людей. Ніхто мене не знає. Говорять про священиків. Я слухаю. Один з групи щось завзято говорив, а вкінці сказав "то священики винні — то вони відганяють людей від церкви". Не чуючи цілої розмови від початку —питаю: "А то чому?" "Як то чому" — звертається до мене той самий добродій — "а то тому, бо на примір священик з Мелфорт не хотів охристити дитину з містечка Г. й родичі мусіли їхати близько сто миль до сусідного священика!"

о. Юник ЧСВВ

ВІДКРИТО "ТРАСТ ФОНД" ДЛЯ ФИЛЛИС ПІТЕРСОН

Для чотирилітньої дівчинки, Филлис Пітерсон, одинокої, що залишилася живою із цієї трагічної ночі з 15 на 16 серпня, коли то з руки вбивника збинула її мати, батько і семеро її сестер і братів від 1 — 17 років життя, відкрито окремий "Траст Фонд" у Шел Лейк, Саск. До цього часу на той фонд зложено поверх п'ять тисяч долярів.

Численні датки із висловами співчуття осиротілій дитині напливають не тільки зі Саскачевану, а теж з Вінніпеґу, Торонта та інших міст і частин Канади.

ВЕЛИКІ ДОЩІ В САСКАЧЕВАНІ

В днях 11-го і 12-го вересня майже ввесь Саскачеван навістили великі дощові опади. Місцями дощу впало на три цалі. Саскачеванські фармері з радістю прийняли той великий дощ, що дав можливість нагромадженню вогкости у землі і тим самим є певною запорукою для майбутнього врожаю.

Похорон у Сматс

бл. п. М. В. Швидюк

В неділю, 20-го серпня ц.р., між годиною 10 та 11 вечором стався нещасливий автомобілевий випадок на дорозі ч. 14 в котрому трагічно згинув молодець Мирон Володимир Швидюк зі Сматс.

Ненадійна та трагічна смерть молодого Мирона була болючим ударом не лише для його найближчої родини, але також для тих всіх, що його знали. Покійний Мирон був лагідної вдачі, працьовитий, брав участь у діяльности місцевих молодечих організацій та був членом місцевої спортової дружини гри в "бейсбол". Трагічної ночі він вертався зі спортових змагань в "бейсбол" з Елстов.

Похоронні відправи по бл. п. Миронові почалися парастасом, що його відправив 23-го серпня в похоронному заведенню о. радник Н. Будз, парох Вонди. Заупокійну Службу Божу відправив о. прелат І. Олійник в катедрі св. Юра в Саскатуні 24-го серпня, а прощальне слово виголосив о. радник Н. Будз. Тілині останки бл. п. Мирона зложено на католицькому цвинтарі в Саскатуні.

У похоронах покійного Мирона взяла участь вся горем прибита родина та велике число його приятелів та знайомих.

По похороні відбулася в катедральній залі помнальна перекуска, в часі котрої на заклик о. прелата І. Олійника приявні склали жертви на добродійні цілі, з котрих призначено на пресовий фонд "Українських Вістей" суму десять дол.

За жертву щиро дякуємо, а бл. п. Миронові "Вічна Пам'ять".

Українські Похоронні Заведення в Алберті

В годині смутку по втраті дорогої особи в родині, приятеля чи знайомого, звертайтесь за сумлінною і ввічливою обслугою в похороненню, бальзамованню і в закупленню домовини та нагробних хрестів до:

Park Memorial Funeral Directors

9709 - 111 Ave., Phones: 422-2331 & 424-1633, Edmonton

Відділи в таких містах Алберти:
Vegreville, Phone 2011 — Lamont, Phone 53 — Smoky Lake
Myrnam — Vilna — Mayerthorpe — Wildwood

В. М. СМОЛИК, управитель

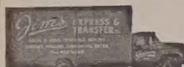

МІСЦЕВІ И ЗАМІСЦЕВІ ПЕРЕВОЗИ.
Перевози за контрактом — комерційні ціни.

Jim's Express & Transfer Ltd.
Phone: 422-6669.

ROYALITE
Направа авт і троків — Перевірка моторів
Продаж високоякісної газоліни та оливи до авт.

Artic Service Station Ltd.
12608 Fort Road Edmonton, Alta. Ph. 476-2212
Власник і керівник: Маріян Страшок

Канада зменшує свою армію

Канадське міністерство оборони повідомило, що зменшує число вояків з 106,000 до 100,000.

Причиною цього скорочення є відкинення бюджету міністерства оборони парляментом. Сьогорічний бюджет того міністерства: 1,688,000,000 долярів. Міністерство зажадало на черговий рік ще додаткових 50 мільйонів, одначе парлямент ухвалив лише 12 мільйонів. Через це доводиться зменшити число вояків на 6,000; таким способом можна заощадити приблизно 30 мільйонів долярів. Досі щороку брали 12,000 новобранців до канадської армії. В 1968 р. візьмуть лише 3,000, а потім братимуть по 9,000 річно.

Зменшення кількости вояків відбуватиметься ступнево. Частина старших старшин та вояків піде на пенсію, а на їх місце не братимуть нових. Так поволі число вояків буде скорочене.

—o—

Стенфілд уже не є провінційним прем'єром

Нововибраний провідник консервативної партії Роберт Стенфілд склав офіційно резиґнацію як прем'єр провінції Нова Скошія. Губернатор тієї провінції Г. П. КекКін заприсягнув як прем'єра дотеперішнього міністра фінансів Дж. І. Смита.

Він буде прем'єром до кінця цього року, коли відбудеться конвенція консервативної партії Нової Скошії для вибору нового провідника, що буде провінційним прем'єром.

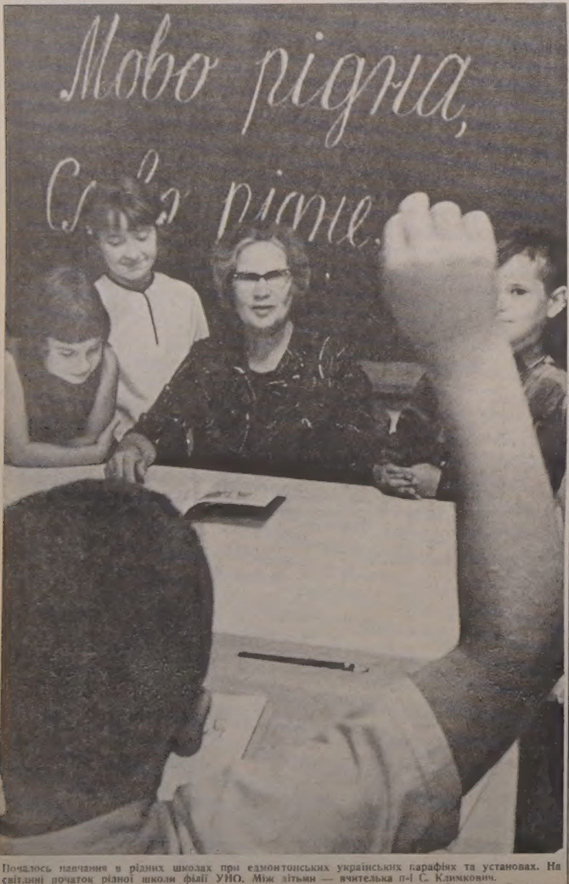

Почалось навчання в рідних школах при едмонтонських українських парафіях та установах. На світлині початок рідної школи філії УНО. Між дітьми — вчителька п-і С. Климкович.
Фото: «Едмонтон Джорнал»

БІНҐО

Щочетверга о 8-ій год. вечора в УНДомі, 9620-109 Аве. Одна безплатна гра (нагорода 50 дол.)

БІНҐО

Щопонеділка о 8-ій год. веч. в залі парафії св. Володимира 12726 - 119 вул.
Вступ 1.00 дол. — 3 картки
Джекпот — $50.00.

ЩОП'ЯТНИЦІ
від 11 год. до 6 год. веч.
ПРОДАЖ ВАРЕНИКІВ
у залі під церквою
св. Юрія, 11302 - 95 А вул.

Дрібні оголошення

MIKE PATRICK
LANDSCAPING AND CONSTRUCTION
Rototilling, Landscaping, Pruning, Lawn Maintaining, Fences & all Concrete Work
11618 - 95A St 474-0598

—o—

Діфенбейкер вибирається з Оттави

Рух великий у парляментських кімнатах провідника опозиції: 40 людей пакують папери і книжки Джона Діфенбейкера, який звільняє приміщення для нового провідника консервативної партії і майбутнього провідника опозиції Р. Стенфілда. А паперів назбиралося чимало за довгий час політичної діяльности Діфенбейкера.

Доля документів і паперів покищо невідома. Їх приводять до ладу. Можливо, Діфенбейкер писатиме спогади і користуватиметься документами. А може, вже тепер здасть їх до державного архіву.

Р. Стенфілд просив Діфенбейкера не поспішати, бо новий провідник консерваторів щойно в листопаді сподівається почати працю лідера опозиції. Проте Діфенбейкер хоче вже тепер покинути приміщення в Оттаві, яке йому не належить.

Чи Діфенбейкер покине парлямент? На питання репортерів він не дав ясної відповіді. Діфенбейкер, ясна річ, може залишитись у парляменті як звичайний посол. Може також скласти свій мандат і перейти на пенсію. Йому, як довголітньому послові, колишньому прем'єрові Канади та провідникові опозиції належить пенсія у висоті 20,000 дол. річно.

Покищо Діфенбейкер підписав, як свідок, резиґнацію консервативного посла С. Кеннеді з округи Колчестер-Ґентс в Новій Скошії, де Р. Стенфілд має кандидувати на посла.

З Діфенбейкером відійдуть його співпрацівники, себто службовці і секретарі бюра лідера опозиції. Стенфілд, зовсім певно, підшукає собі нових людей. Не один з Діфенбейкерових співпрацівників мусить шукати для себе нової праці.

—o—

ЗДА будують охорону проти атомової зброї

У зв'язку зі зривами атомних бомб у Китаї уряд ЗДА вирішив збудувати окрему захорону перед можливим нападом Китаю, який міг би вжити атомної зброї. Охорона проти ворожих ракет має коштувати між 3 і 6 більйонами долярів.

ЗДА у підземних сховищах мають 1,054 ракети з атомовою нищівною силою. До ракет мають тепер добудувати окремі мотори, щоб можна було ними довільно кермувати.

ДЕНТИСТИЧНІ ЛЯБОРАТРІЇ

BURTON DENTAL
Laboratories
Certified Dental Mechanics
1½ Bl. North of Woodward's
10279 — 101 Street
EDMONTON ALTA

Wasson Dental Lab.
BARRY BUILDING
10128 — 103 St.,
Phone 422-4718
Certified Dental Mechanic

ДЕНТИСТИ

Д-р А. С. НАЙ
ДЕНТИСТ
520 Tegler Bldg.
Edmonton, Alberta.
Office Phone: 422-8553

Тел. офісу: 422-2411
дому: 488-2350
Dr. B. N. SHLAIN
ДЕНТИСТ
428 Tegler Building
Edmonton, Alta.

ОКУЛІСТИ — ОПТОМЕТРИСТИ

DR. KOZAK – CHURCH – CRAIG
OPTOMETRISTS
790 Avord Tower, 2002 Victoria Ave.
Regina — Sask.
Phones: LA 3-6009 LA 2-4347 LA 2-6024

Д-р ПЕТРО СТАРКО
Д-р Йосиф СТАРКО
Д-р ІЛЛЯ СТАРКО
ОКУЛІСТИ
230 Tegler Bldg., Edmonton
Phone: 422-1248

Д-р Левко Г. Фарина
окуліст-оптометрист
522 Tegler Building
Edmonton, Alta.
Телефон: 422-8631
Екзамінує очі — — Припасовує окуляри

ЛІКАРІ — ЕДМОНТОН

Д-р І. Смульський
Лікар, хірург і акушер
303 Professional Bldg.,
10830 Jasper Ave.
Phone Office: 424-1814
Res.: 488-7441

Д-р М. Снігурович
Лікар і оператор
3829 - 118 Ave.,
Едмонтон, Алберта
Phone Office: 479-3318
Res.: 479-4443

Д-р В. А. Шандро
Оператор, спеціяліст ниркових недуг та залози (Простейт гленд), що регулює моч
Член Королівської Комісії Хірургів
Тел. офісу: 488-9797
дому: 439-2408
116 St. & 100 Ave.,
214 Le Marchand Bldg.,
EDMONTON, Alta.

Д-р Г. Стефаник
F.R.C.P.(C)
Лікар - спеціяліст внутрішньої медицини і кормової системи.
728 Professional Bldg.,
10830 Jasper Ave.,
EDMONTON, Alta.
Phone Office: 422-2745
Res.: 484-3821

Д-р Василь Павлюк
член Королівської Колегії Хірургів
F.R.C.S.(c)
хірург-спеціяліст
5B, Strathcona Medical Dental Bldg.,
8225 - 105 St., Edmonton
Тел. офісу: 439-4321
дому: 466-5033

Д-р Мирон Старко
Спеціяліст — оператор
від глухоти, недуг горла, дишниці і кормового проводу
Tonsils, adenoids, сайнисис носа і залози (glands).
Тел.: офісу 424-4773
дому 482-2217
225 Professional Bldg.,
10830 Jasper Ave., Edmonton

ХІРОПРАКТОР

Д-Р ВІКТОР БАЙРАК
(хіропрактор)
СПЕЦІЯЛІСТ ВІД ХРЕБТА, КОСТЕЙ І НЕРВОВИХ НЕДУГ, ЩО ЧАСТО СПРИЧИНЯЮТЬ БОЛІ В ЦІЛІМ ТІЛІ ТА ГОЛОВІ
Dr. V. A. Bayrock
9617 - 111th Ave., Edmonton, Alta.
X - Ray ТЕЛ.: офісу 422-7656
дому 479-3480

Загадкова історія з совєтським студентом у Лондоні

Минулої неділі в Лондоні дійшло до гострого обміну дипломатичними нотами між британським міністерством закордонних справ і совєтською амбасадою. Причиною цього був 26-літний совєтський студент Володимир Ткаченко, що, на підставі договору про культурний обмін, студіював у Лондоні фізику.

Попереднього дня, в суботу прохожі завважили, що недалеко совєтської амбасади зупинилося авто з ознакою совєтської амбасади. З авта вискочило двоє людей, які пірвали з хідника молодого чоловіка і силоміць затягнули до авта. Молодий чоловік опирався і кричав. Авто поїхало скоро в напрямі будинку совєтської амбасади.

Ті, що це бачили, мерщій повідомили поліцію. Детективи зі Скотленд Ярду поїхали на аеропорт, де стояв готовий до відліту до Москви совєтський реактивний літак. Детективи увійшли в літак і знайшли там людину, яка відповідала описові прохожих. Хоч залога літака не хотіла видати молодого чоловіка, детективи забрали його з літака, завезли в безпечне місце і заявили йому, що може залишитися в Великій Британії, якщо цього бажає.

Стан Ткаченка був досить дивний. Він виглядав неначе п'яний. Ткаченко пояснив поліції, що йому у совєтській амбасаді зробили якийсь укол.

Совєтська амбасада подала гострий протест британському міністерству закордонних справ проти «негостинного трактування» совєтського громадянина. Представник амбасади заявив, що Ткаченко закінчив свої студії і має їхати додому, бо він умово хворий і мусить лікуватися близько своєї рідні: дружини та дитини. Британці відповіли, що існує підозріння, що Ткаченко хотів залишитись на постійне життя в Англії і тому члени совєтської амбасади вчинили насильство над ним.

Поліція завезла Ткаченка в безпечне місце, де він пробув 48 годин на розмовах з лікарем-психіятром та поліційними службовцями, які хотіли точно прослідити, чи Ткаченко хоче вертатися до СССР, чи ні. Коли Ткаченко заявив, що він хоче вертатися до СССР, його відвезли до совєтської амбасади, де ним заопікувалася його дружина та лікарі амбасади. У вівторок Ткаченко мав від'їхати літаком до СССР.

На цьому справа не закінчилася. Міністерство закордонних справ СССР у Москві вислало британському послові ноту, в якій твердить, що англійська поліція нібито хотіла втягнути Ткаченка до британської розвідки. Справа Ткаченка буде теж темою розмови британського міністра закордонних справ Бровна з міністром Громико на сесії ОН в Ню Йорку.

В. Ткаченко, як кажуть, є дуже здібним молодим ученим-фізиком. Він закінчив з відзначенням студії в СССР, де здобув ступінь доктора фізики і був висланий на дальші студії до Великобританії. Він був 8 місяців в університеті в Бірмінгемі, звідки мав їхати до університету в Кембриджі.

СКОРО! СОЛІДНО! ДЕШЕВО!

ЗАМОВЛЯЙТЕ ВЕСІЛЬНІ ЗАПРОШЕННЯ
В УКРАЇНСЬКІЙ, АНГЛІЙСЬКІЙ ТА ІНШИХ МОВАХ
Великий вибір запрошенвих карток та різнородних друкарських черенок.
Маємо теж на складі і виготовляємо картки подяки з різних нагод.
За ближчими інформаціями звертайтеся особисто або телефоном на адресу.
UKRAINIAN NEWS
10967 - 97 St. — Ph. 422-5708

Canadian Pacific Airlines

тепер має два додаткові перелети без затримки коротшим шляхом через бігун.

НАЙКОРОТШИЙ ШЛЯХ В УКРАЇНУ

Лиш $84.00 завдатку, щоб полетіли літаком до Харкова, Донецька, Одеси на 14 — 21-денну прогульку й назад. В цьому включена вже оплата за додаткові лети з Келгари або Едмонтону. З Ванкуверу платите лиш $86.00 завдатку (решту сплачуєте догідними місячними ратами).

- До постійних летів без затримки з Едмонтону Canadian Pacific додає рівнож лети без затримки з Ванкуверу та Келгари до Амстердаму (починаючи з дня 25 квітня). Звідти догідні сполуки до дальшої подорожі, зокрема на Україну.
- Лет через бігун летунської лінії Canadian Pacific є на 1,000 миль коротший, як шлях через Східну Канаду. Це найкоротший шлях на Україну з Західної Канади, лише з одною зупинкою.
- Обслуга літаків Canadian Pacific є ввічлива й готова помогти у всьому. Обслуга літаків говорить багатьома мовами й дбає про те, щоб Ви почувалися, як у себе вдома.
- За дальшими інформаціями звертайтесь до Вашого подорожнього агента або до найближчого бюра.

FLY Canadian Pacific
Поїзди, троки, кораблі, літаки, готелі, телеграф. Найбільш досконала система комунікації в світі.
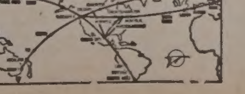
В Едмонтоні дзвоніть на число телефону: 424-7381